

december 2025

Leto 2025

Pacifik

1. december 2025, ponedelje

Majuro, Marshall Islands

Po treh dneh lepega vremena (no, relativno lepega, ipak smo v ITCZ) je danes spet v pogonu ekološki watermaker. Imamo pravi slovenski novembrski dež. Z dodatki, nalivi, ki se vsake toliko časa pripeljejo naokoli in popestrijo siceršnji dež.

Satori naju vabi na kosilo in ko se pripravljava, da greva po permite in nadaljujeva s kosilom, prileti sporočilo od lokalne logistične tete, da je najino sidro že nekaj dni na Majuru. Lahko ga dvigneva. Preveriva FedEx, a se ta ne da pretentati. On ve. Sidro je na Guamu in brez debate, prosim. Kakorkoli, Vesna se odpravi po sidro. Ura je enajst dopoldan, na kosilu smo zmenjeni ob enih. Permite izpusti. Kosilo izpusti.

Na FedExovem uradu dobi papirje, ki jih mora nesti na carino. S taksijem. Cariniki so na zasluženem dnevnem počitku. Ko si odpočijejo, traja eno uro, da pripravijo svoje papirje, ki jih je potrebno (s taksijem) odnesti na občino na žigosanje. Na občini jo skoraj ne pustijo vstopiti, češ, da ni primerno oblečena. Ženska mora biti v kikli in pika. In potem (s taksijem) nazaj na carino, da izdajo dopolnjene papirje. S temi papirji v roki (s taksijem) na FedEx po sidro. Ampak. Sidra še ni. Je na poti z letališča. Takoj bo, so prepričani uslužbenci. Midva ne čakava v uradu, ampak v gostilni. To se izkaže za modro potezo. Dekleta in fantje delajo do 17:00 in ob 16:54 se končno le pripelje kombi s sidrom. Pobrali paket s FedExa, ki z dostavo zamuja več kot en teden, je celodnevni projekt. Deževni projekt.

Na Majuru velja pravilo: če se ti mudi, pojdi peš, če se ti ne mudi, pa s taksijem. Taksi stoji v stoječi koloni, hodiš pa z nekaj km/h. Razdalje so v glavnem tipa walking distance. Ampak. Danes dežuje.

Jaz sem se oddingiral po plin. Prejšnjič sva ga menda tukaj dobila. Tokrat ne. Vsaj danes ne. Eden od štirih mojstrov plinarjev, ki so se ukvarjali z našimi bombulami po pol ure metode try'n'fail ugotovi, da oni tega ne znajo. Zna pa njegov oče. Njega danes ni. Kavelj 22? Morda pride popoldan. Ali pa jutri. Projekt polnjenja plinskih jeklenk je tako prestavljen v nejasno prihodnost.

bojišče.... naša Mala tam nekjene moreš spregledati, ker je mala barka

...nekoč je bila tovorna ladja, danes le kup železja, ki počasi razpada

končno je prišel paket, naše sidro ... Fedex je res katastrofa od prevoznika, KATASTROFA z velikimi črkami ...sicer pa tudi v Sloveniji ni nič boljše z njimi

2. december 2025, torek

Majuro, Marshall Islands

Dopoldan montirava sidro. Najbolje sidro na svijetu, pa čak i šire se izkaže s kar nekaj konstrukcijskimi pomanjkljivostmi. Ali pa vsaj nedodelanostmi. Sidro je bilo poslano v kitu in kar precej se namučim, da ga sestavim. Pač ni narejeno za običajno orodje, ki mi je na voljo. Ameriška zadeva, kaj čmo. Za vrtalko to velja še toliko bolj. Ko pa je enkrat sestavljeno, lepo paše v naš račji kljun. Sidro. Vrtalka malo manj. No, pomembno je, da je sidro po meri, vrtalko lahko dam tudi rezervno, če bodo s to težave. No, še bolj je pomembno, da bo sidro držalo v tleh. Po testih sodeč bi moralo, kaj bo v realnosti, bo pokazal čas. Upam, da v pozitivnem in ne negativnem smislu.

Potem gre Vesna po permite in v pralnico, jaz grem po plin. Permite imava, perilo je oprano, plina nimava. Danes sva s šefom plinarnice razglabljala, da bi potrebovali adaptor, da bi lahko plin nafilali v naše jeklenke. To itak vemo že od začetka. Adapterja pa nimajo. Mogoče ga bodo imeli jutri. Manjana.

Zvečer greva na klubski večer, saj sva vendar člana YC Majuro. Greva, ker danes ne dežuje. Klepetava v glavnem z ljudmi najine starosti. Nekaj lepih in nekaj manj lepih stvari slišiva. Manj lepa novica je, da Francoza Guillaume in Isa z jadrnice Pearl Star že dva meseca čaka na permit za Mikronezijo. Sic!

pogled na ocean iz petega nadstropja kjer imamo srečanje z jadrnim klubom

Pay less sploh ni poceni; biti vegeterijanec/vegan v teh koncih je noro drago...npr. 0,45kg krompirja je 2 USD; sem kupila dve glavi kristalke za 10 USD;pri nakupih zelenjave sem zelo previdna, saj so cene v lb kar je 0,45 kg in hitro zavede

danes si naročim sushi roll ...vse ok, le tiste rdeče pikice so na žalost kečap

3. december 2025, sredo

Majuro, Marshall Islands

Danes gre zares. Spet greva po plin, tokrat oborožena še z vsemi našimi vodovodnimi adapterji. In šef je prinesel (no, ga je pozabil prinesiti in se je odpeljal ponj) svoj adapter. Ampak, ta ne paše na našo jeklenko. Sledi plinovodna šola, ki jo vodi električar, slušatelji so pa plinski delavci. Končno razumejo, kako je treba narediti. In naredijo. In naše jeklenke so v minutki polne. Yeeessss! S plinom sva tako preskrbljena do februarja.

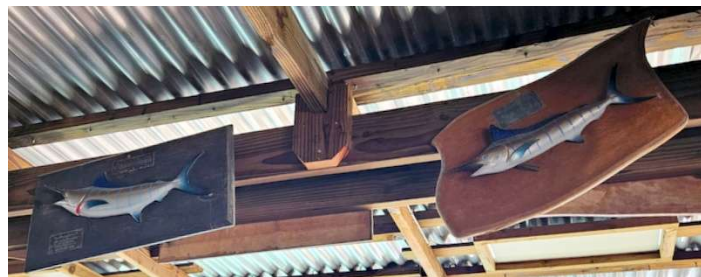
Vesna je medtem odšla v finalni šoping pred pobegom v divjino. Predvsem je kupovala vino in meso.

Tako, z vsemi potrebnimi energenti smo preskrbljeni, z dieslom, bencinom, vodo, plinom, ogljem, vinom, pivom in mesom. Če k temu dodam še nekaj malega zelenjave, mleka in jajc, sva pripravljena na odhod. Ampak. Sedaj pa vreme ni v redu. Veter je precej severni, nama v nos. Torej, še ne greva.

Vedrija za otočkom Anemwanot, privezana na eno izmed boj jahtaškega kluba, ki jo lahko brezplačno uporabljava, ker sva člana tega kluba. Sosed je Rob, drugih živih tukaj ni. Povabim ga na klepet in s seboj prinese kavo v stiroporu. Američan. Pot luck kultura. Ne vem, kako bi mu razložil, da je Mala slovensko ozemlje in da v Sloveniji velja, da če nekoga povabiš, ga tudi nahraniš in napojiš.

poleg mini plinarne ima mojster še popravila čolnov ipd...tako lepo urejene delavnice že dolgo nisem videla in vse v lesu

je pa očitno tudi velik ribič, saj ima veliko svojih trofej razstavljenih pod stropom

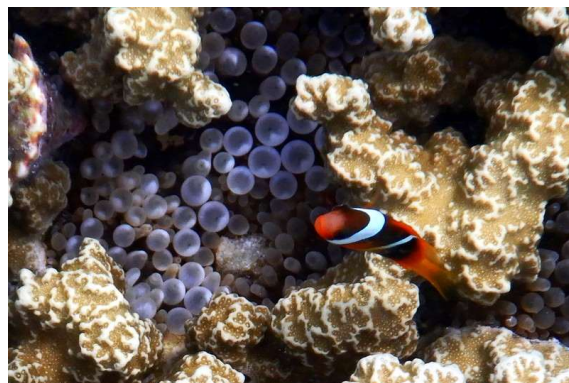
točno po enem mesecu spet v vodi; nisem kaj dosti pričakovala, že pred desetimi leti ni bilo

zelo veliko odpadkov, konzerv ipd...velika razlika napram Fidžiju

Striped Monocle Bream (*Scolopsis lineata*) - velika jata tovrstnih rib

uspela sem najti celo clown fish

Sabellastarte Magnifica (Dumpworm) teh pa že dolgo nisem videla

Blackedge thicklip wrasse • *Hemigymnus melapterus*; jutri bova verjetno še tukaj -upam, da bo na drugem koncu kaj novega za videti; danes bila v vodi le uro in pol

in po dolgem času končno spet najin BBQ; tokrat vratovina, mladi krompir (0,45kg=5USD), jajčevci rajši ne povem koliko stanejo

čez dva dni bo polna luna

otoček Anemwanot je privatni; menda je čez vikend odprt lokal

navkljub popoldanski nevihti, se je dan lepo zaključil

4. december 2025, četrtek

Majuro, Marshall Islands

Zjutraj me OTP banka razveseli z novico, da so nama zamrznili ves denar na njihovih računih. Do denarja namreč ne moreva, če ne aktivirava mobilnega žetona. Mobilni žeton pa lahko aktivirava samo tako, da prejmeva od njih SMS žeton za aktivacijo. SMS žetona pa ne sprejmeva, ker nisva v Sloveniji ali v roamingu. Posledica je, da ne moreva do svojega denarja. Njihov call center je neuporaben (pa še delovni čas imajo tak, da jih lahko kličeva samo sredi noči). Kaj naj kličem drugi call center, tisti s številko 112? Ali pa kar direktno na policijo in prijavim krajo denarja?

Kakorkoli, preden vmešam policijo sem za pomoč zaprosil mladino. Midva se pa prestaviva nekaj milj, da se pomiriva in gre lahko Vesna pod vodo. Pa še naše novo super-truper sidro bova testirala. In ga. Ne drži. Poskusiva desetkrat in ne drži. Ne drži niti vetrčka 2 Bf, kaj šele kaj drugega. Sploh se ne zakoplje. Tole bo pa sranje! Ena enačba z več neznankami. Lahko je težava v tleh, lahko v načinu sidranja, lahko je sidro dizajnirano čisto mimo? Ali pa je kaj tretjega? Upam, da še vedno lahko v ACE Hardware kupiva preverjeno sidro Lewmar Delta - ta prime v mivko povesod, le z mehkim blatom ima težave. In potem Mantus prodava za staro železo.

Prestaviva se torej na bojo za otokom Eneco. Tam je tudi Rob. Vesna gre v snorkleraj, jaz se zapeljem do Roba, da ga pobaram, če ve, kakšno dno je tam, kjer sva se hotela sidrati. Ne ve. Vidi pa, da moje sidro izgleda precej čudno. Pa si ga ogledava še z dingija. Od blizu. Ajoj! Narobe je sestavljeno. S palube se to ne vidi. Niti pomislil nisem, da ga je možno sestaviti na več načinov in v ameriških navodilih (ki so vedno napisana za popolne nepoznavalce) ni bilo to nikjer omenjeno. Kakorkoli, sidro roma na palubo, razstavim ga in še enkrat sestavim, tokrat drugače. Z Robove barke sedaj izgleda precej bolje. Jutri sledi novo testno sidranje.

Viza nama velja še 63 dni.

ob oseki so vsi otočki zunaj

na tem koncu je kar dobro pihalo, se vidi tudi po palmah

velika hiša na majhnem otočku

nazadnje sva šla na bojo pri otočku Eneco

vsi otoki na Majuro so privatni in se ne moreš kar tako sprehajati

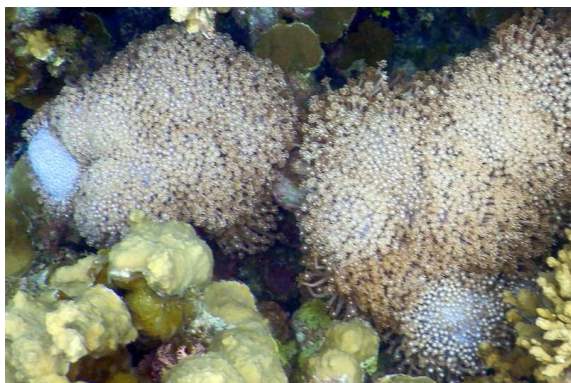
sem plavala do konca tega otoka, na reefu pa je bilo preveč divje, mi je dvakrat fajn zalilo cevko, zato sem se obrnila

so bili koralni gozdovi, ampak korale nič kaj dosti živahnih barv

zaradi take gostote koral bolj malo vidiš ribe in ostale podvodne prebivalce

celo nekaj mehkih koral sem našla

na večih koncih tudi sea grape ...

voda ni bila kristalno čista, mogoče sem pa tja, drugače pa rahlo kalna

lahko noč ...

5. december 2025, petek

Majuro, Marshall Islands

Ponoči je namesto spanja na sporedu usklajevanje okoli OTP. Uskladitve z banko ni. Vse bolj in bolj kaže na to, da bo potreben plan B. Menjava banke. Nekaj prijateljev se je ponudilo kot pomoč, a banka je neomajna. Ponoči je na vrsti nova akcija.

Najina druga težava je sidro. Sestavljeno je na novo, a ne vem, če je tokrat v redu. Tudi prejšnjič je bilo v skladu z navodili. Zanima naju, kako prime. Pa se odpeljeva na testno sidranje. Iščeva kombinacijo, ki bi ustrezala tudi Vesni za snorklarijo, pa se nikjer ne da primerno sidrati. Ni druge, obrneva in greva na mesto, kjer nama včeraj sidro ni prijelo. Danes prime. Zakopano je tako, kot se spodobi, lopate so pod mivko, le del nosilne konstrukcije gleda iz mivke. Upam, da bo tako tudi v bodoče.

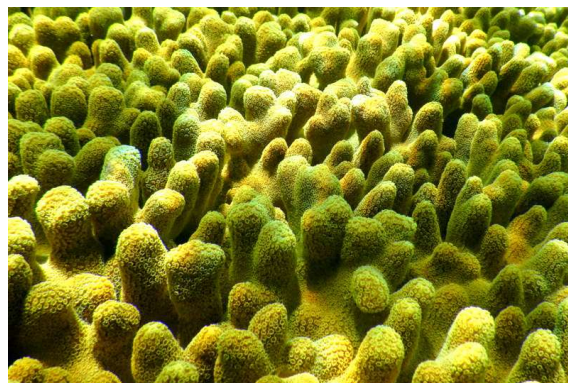
Vesna gre pod vodo blizu mesta, ki je na NFL označeno kot sploh-in-oh. Bilo je v redu, bolje kot na lokacijah prejšnje

dni.

Sidrišče je v današnjem vetru (5 Bf) primerno le za dnevni počitek, preko noči bi bilo preveč rolajoče. Zato se premakneva na bojišče, kjer sva že bila. Takrat je bilo mirno. In tudi danes vse kaže, da bo tako. Veter spanja verjetno ne bo motil, bo ga pa zato OTP banka, ki jo bo Jure preko naše noči poskusil prepričat, da nama le nekako omogočijo priti do svojega denarja.

sidro zakopano tako kot je treba; super ...torej je s sidrom sedaj vse ok

vzdolž obale ves čas koralni gozd in za spremembo kar dosti malih rib; s fotkami danes nisem zadovoljna, je bilo malo preveč vala; ne samo da je mene rolalo, še morje je kalilo; danes dve uri, počasi moram priti na svojo kondicijo nazaj

lep barvit wrasse

kar velika igla

me je imela pod kontrolo...

dve ribici sta se mi skrili v isto luknjo...

in vsake toliko časa je ena ven pokukala, da preveri, če sem že odplavala proč

neki objekti so na obali

nisem videla nobene nove vrste ribe ali koral ali kaj drugega; celo eno gigant školjko sem videla globoko pod menoj ..

Entmagetto; otoček ni videti naseljen; oseba na fotki se je pripeljala s čolnom

zaliv kjer sva se sidrala za snorkljanje, pri otočku Entmagetto

je pihalo okoli 20kn, valovčkia palme klubujejo vremenu

6. december 2025, sobota

Majuro, Marshall Islands

Ponoči so nama na OTP banki vrnili prijavo v spletno banbko na stari način. Sedaj se vsaj lahko priključiva na najine penize, če že vseh stvari z njimi ne moreva početi. No, na tak način bova nekako preživela. Bojim se pa, da bodo kmalu spet pametni in nama uvedli super-truper varno oh-in-sploh prijavo, s katero se ne bova mogla prijaviti niti sama, kaj šele lopovi. Na vprašanje, koliko časa imava sedaj na voljo, ne odgovorijo. Na prošnjo, da se povežem z njivo IT službo, tudi ne. Punce, s katerimi nama je dopustno komunicirati, pa tradicionalno ne znajo nič drugega, kot posredovati pri blokadi kartice. Kakorkoli, danes sva pripravljala plan, kako denar preflintati na druge banke. Saj bi bilo enostavno, če ne bi bil to poslovni račun, objavljen na vseh naših računih.

Dopoldan je lep, popoldan deževen. Vesne to ni motilo pri snorkljanju, ki pa ni bilo na nivoju Fidžija. Pravzaprav, ni bilo na nivoju Fidžija nikjer, kjer je bila kasneje.

Mene dež tudi ni motil pri programiranju. Bolj me moti, da se baterija v računalniku ne polni, če ni sonca. Upam, da bo jutri lepše vreme in da ne bo potrebno zagnati generatorja.

a bo dež ali ne bo, a grem v morje ali ne ...pa grem, saj pod vodo sem itak mokra in ni kakšne razlike

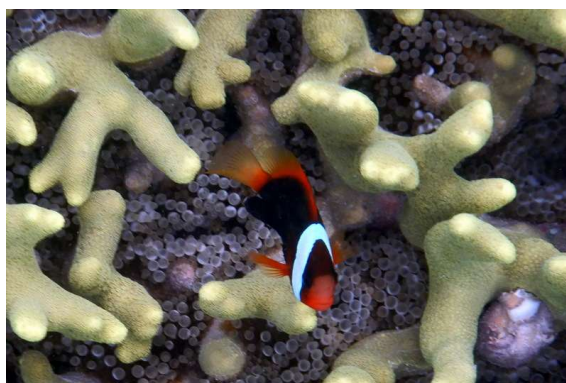
včasih mi je celo fajn plavati v dežju, ko ti kapljice dežja udarjajo v hrbet, a pod vodo taka tišina

nekomu je odneslo kovček v morje...že dolgo tega, saj korale lepo rastejo na njem

čprav sem zelo slabo videla, ker je bilo malo globlje, menim, da je to tunikata-edini primerek do sedaj na Majuro, kar sem videla

na hecni lokaciji domujejo clown fish

po dobrih dveh urah se privlečem na barko in pod njo vidim meduze...

7. december 2025, nedelja

Majuro, Marshall Islands

Ko zjutraj pogledam iz podpalubja, vidim, da se je Satori prestavila iz bojišča pred mestom k nam. Na sosednji boji je privezana, nekaj deset metrov od Male. Ob zori. Le kaj bi lahko bil vzrok temu? Zadnjič se je prestavil Bad Bunny, ker mu je ob treh ponoči v nalive strgalo bojo. To noč pa ni bilo nekega strašnega vetra. Da se premakne na lepši konec, je sicer razumljivo. Ampak, zakaj ob zori in potem cel dan preživita v podpalubju?

Včeraj sem se lotil enega večjega modula in v dveh dneh tudi končal programiranje. Če ni motenj, se da lepo delati. Ostane mi še preverjanje pri računovodjih, če je to tisto, kar želijo in potrebujejo ali moram še kaj narediti? Tega pa v nedeljo nekako ne morem početi. Zato se proti večeru zlekнем v kokpitu ob pipici in pivu.

Vesna prav tako cel dan slušbuje. Ona se ukvarja z nedelujočo OTP. Šele po kosilu, ki je bilo skoraj morsko barvano (bila je ribica, vendar ne tista iz morja), se odpravi na plavanje. Prav veliko novega ni videla, razgibala se je pa vseeno. Tudi to šteje.

danes sem se pozno spravila v vodo za dve uri, bolj za rekreacijo kot pa, da kaj novega vidim

novega sicer nisem nič videla, sem se pa razveselila lignjev ...še boljše bi se jih, če bi bili že v ponvi

že kar dolgo nazaj so odletele v morje mreže ali pa so jih vrgli, korale jih počasi preraščajo ... je pa kar dosti smeti v morju, žalostno

danes in že včeraj je bilo polno listja v vodi , pa tudi kakšen palmin se najde ...zoprno je, ker se ti zapleta v

lase

nisem pa videla niti ene morske kumare, samo eno gigantsko školjko,zelo malo polžev,niti ene morske zvezde ...ali so iztrebljene ali ?

8. december 2025, ponedelje

Majuro, Marshall Islands

Včeraj sem opazil, da so na prednjem jadrju popustili šivi na UV zaščiti. Ne veliko, ampak, če ne saniram, bo lahko jutri namesto 10 cm že 20 cm in pojutrišnjem še več. Vetrja je malo in trenutek je primeren, da snameva jadro, ga zašijem in ga vrneva nazaj. Urica dela. Potem pripravim še dingi za pasažo, outboardu zamenjam olje v menjalniku in ga pospravim na ograjico. Veter se je umiril in spremenil smer, kot je bilo napovedano. Pripravljena sva na nočno pasažo.

Sredi dneva se mimo pripelje Satori, neslišen je. Njegov dingi ima električni motor. Verjetno je to edini tak dingi na Pacifiku, kjer je naš motorček s šestimi konji občutno poddimenzioniran. Večinoma imajo drugi jadranci na dingijih obešenih 15 kavalov. Izveva tudi, kaj sta včeraj počela cel dan. Igrala sta video igrice. Skupaj sta stara preko sto let, on je malo starejši od nje. No, ja... Še vedno pa je skrivnost, zakaj sta izplula ob sončnem vzhodu, ko sta vendar imela na voljo cel dan. Video igrice se lahko igra tudi na bojišču pred mestom.

Posloviva se še od Roba in odveževa od boje. Ker nikoli ni vse v redu, tudi tokrat ni bilo. Ne dela mi log kolešček in ne dela mi radar. Prvi je pomemben zato, da vidim tokove in resnični veter, drugi pa da me zbudi preden se zaletiva v atol. Očitno bova morala imeti nocoj straže. In Mala bo naredila skok skozi hiperprostor, ne da bi se pri tem postarala.

prijetna plovba...če bi le vse bile take ...

sončni zahod sredi oceana

9. december 2025, torek

Majuro - Maloelap, Marshall Islands

Prijetna plovba v 4 Bf polkrmnega vetra, ki jo je na začetku iz "idealno" v "dobro" prestavil le nekaj metrski oceanski val s periodo 10-15 s. Ni bil posebej moteč, le hitrost Male je nihala med 4 in 7 vozli - odvisno od tega ali sva plula v breg ali z brega. V drugi polovici noči pa priplujeva za atol Aur in morje je kot v laguni. Edina težava je bil nedelujoč radar, kar je imelo za posledico, da je bilo potrebno spremljati plovbo. Aur in tudi Maloelap sta narobe kartirana z 3 kable (500 m) in če bi plul po karti, ne bi plul daleč. Še posebej, kar je prehod v laguno Maloelapa precej ožji od treh kablov in je pravilna pot v laguno direktno preko koralnega grebena.

Kakorkoli, pred otočkom Taroa pospraviva jadra in se sidrava v sanjsko čudovito morje. Tako lepega ne pomnim že dolgo. Mokasta, skoraj bela mivka in vmes koralne glave. Na obali pa palme. Ne, ni reklamni spot, bi pa lahko bil.

S policajem Alijem se zmeniva, da bova obveznosti poravnala jutri in da greva jutri tudi na Tour de Maloelap. Precej dolarčkov bi rad za to, pa trejdamo. Plačala mu bova s Starlinkom. Tri imava in eden je odveč. Le prostor na mali Mali zaseda. Itak sem razmišljal, da bi ga komu podaril. Le še naštudirati moram, kako se to pri Starlinku naredi uradno.

OTP, S3, E12. Ponoči je prišel mail, da se je njihova IT končno zmigala. Telekom jih je postavil včeraj na laž, ko je naredil analizo, ki je pokazala, da nama SMS žetona OTP sploh ne pošlje. Torej je čisto prav, da ga ne prejmeva. Da bodo lahko otepejenci testirali, se morava v spletno banko prijaviti z računalnikom (ne telefonom). Jasno, da to ne dela...

Jaz se spravim očistiti log kolesček in pogledam zakaj ne dela radar. Kolesček sem očistil, radarja ne znam popraviti. Vesna gre v raziskovanje wrecka v bližini in je navdušena. Življenja tam je ogromno. Po dolgem času je videla nove ribe in po dolgem času ni njena izjava ob povratku "no, ja...". Veliko razne stare vojaške šare je na otoku in v laguni, sami ostanki bitk med Američani in Japonci v drugi svetovni vojni.

Večer skleneva z žarjenjem oglja. Greh bi bil v tako lepem okolju jesti tuno iz konzerve...

v času II.sv.vojne so očitno zgradili majhno t.i. lučico-sedaj vse propada

takoj, ko sva prišla na kopno,naju je prišel pozdraviti učitelj matematike,maršalščine in še kakšen predmet

ko je bila pavza, so otroci prihiteli do obale in nekaj najbolj pogumnih je stopilo do mene ...nagrada bonbon/karamela

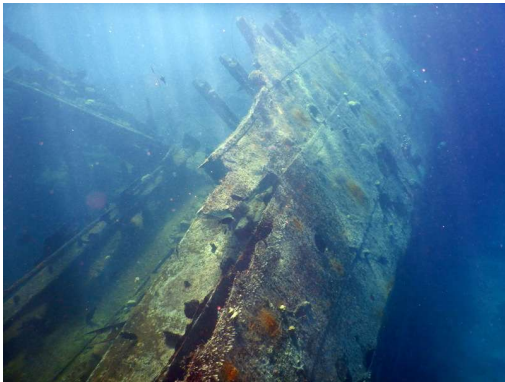
tole pa je pogled iz kokpita na potopljeno ladjo

otoček Taroa je glavni otok atola Maloelap

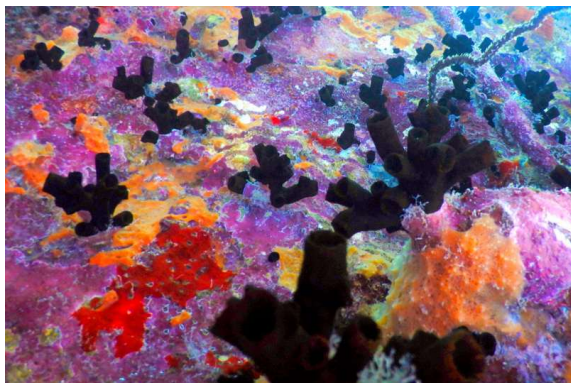
potopljena ladja Terushima Maru (WWII)

cca 10m globine max, vendar je vidljivost odlična napram tistemu kar sem imela zadnje čase

v dobrih 80ih letih se je ladja kar dobro zarasla s koralamnimi glavami

..in po dolgem času spet nore barve spužve, korale ...

Eviota guttata (spotted dwarfgoby)

v slabih dveh urah naredila 300fotk; za finale pa baby shark, in to celo dva sta bila danes sem res po dolgem času uživala v podvodnem svetu

končno BBQ, danes s tremi vrstami mesa: ovčka, gov.beef in sv.vratovina; zraven pa testeninska solata

10. december 2025, sreda

Maloelap, Marshall Islands

Čudovita noč! Prečudovit zaliv. Posledično danes opazim, da mi je tisti nočni veter pred mesecem odnesel pol windexa. Ali pa je bil to ptič? Lahko je bilo kadarkoli po Fidžiju, ko sem se zadnjič ozrl na vrh jambora. Tega kazalca med plovbo ne vidim iz kokpita in ga posledično ne potrebujem. Če se je torej pokvarilo ali polomilo karkoli od navigacijskih pripomočkov, je to še najmanj hudo. Huje je, da nimam pojma, kaj lahko sam popravim na radarju sredi morja. Od orodja imam za popravilo na voljo kokosove orehe in limone. Morda bi pomagale banane, papaja ali kasava, samo tega na tem otoku ne gojijo.

Pustila sva skrbi na barki in se odpeljala na turo po otoku. Policaj Ari naju je peljal na nekajurni sprehod po vročem soncu in le delno v senci kokosovih palm. Še palmam je vroče, kaj šele nam. Ena je od izčrpanosti spustila oreh sumljivo blizu. Nas je ciljalo ali ga le ni mogla več zadrževati? Ogledali smo si japonske bunkerje in topove iz druge svetovne vojne. V osemdesetih letih jih je že močno prerasel gozd (kar jih ne stoji na s soljo razkuženem koralnem grebenu). Počutim se kot Indiana Jones, ko se sprehajam po skladišču, kjer so še vedno vreče s cementom. Po 80 letih cement nekako ni več uporaben, ampak nihče ga ni ves ta čas odstranil.

Je bil pa sprehod zanimiv zaradi klepeta z Arijem, ki ni kaj dosti vedel o bitkah iz druge svetovne vojne, je pa znal povedati marsikaj o današnjem življenju na otoku. Naju bitke itak niso zanimale. Za turo Ari računa 50 dolarjev (obupno drago za tisto, kar se lahko vidi), midva sva mu plačala s panamskim Starlinkom. Njemu so se kar učke zasvetile, ko je slišal za najino ponudbo. Zanj je to ponudba precej nad 50 dolarji (nominalno stane Starlink nekaj sto dolarjev), za naju je ponudba precej pod 50 dolarji (uporabna vrednost za naju je minus nekaj dolarjev, ker nama zaseda prostor, uporabljava ga pa ne). Ko smo torej zaključili ogleda sva na Mali naredila transfer iz našega računa na njegovega. Le še nekje mora dobiti bančno kartico (tukaj je ne potrebuje in je zato tudi nima, ve pa za nekoga, ki jo ima), da bo lahko dokončal registracijo in začel plačevati mesečno naročnino.

Popoldan plavava v turkiznem koralnem morju in počivava po napornem dnevu. Jutri razmisliha, kam dalje.

OTP, S3, E13: sedaj nama obema ne dela več niti mobilna banka na telefonu.

OTP, S3, E14: nehala je delati Google maps aplikacija za sailmala.com (klik na KJE SMO), ker OTP kartica ni avtorizirana s strani banke.

OTP, S3, E15: ali mi bo čez nekaj dni nehal delati tudi Starlink, ker je tudi vezan na OTP banko?

med šolsko pavzo malo igranja z muckami

prvi bunker je verjetno bolj skladiščni prostor, vzdržujejo ga ne

letališka steza ne obratuje že 3 mesece; so jo pa naredili Japonci in za spremembo to vzdržujejo

pravi bunker, trdno grajen, po 80ih letih še vedno trdno stoji

znotraj pa celi kupi cementa starega 80 let+

še notranjost tega bunkerja; kakšni lepi gladki stebri ... danes ni več take kvalitete

med potjo Arry nabere nekaj limon, jasno popijeva tudi nekaj kokosov, pa še kokos katere sredica je tako sladka in mesnata ... v tej vročini paše

več ali manj smo hodili po odprtem, teklo je od nas...le turisti se sprehajamo v najhujši vročini

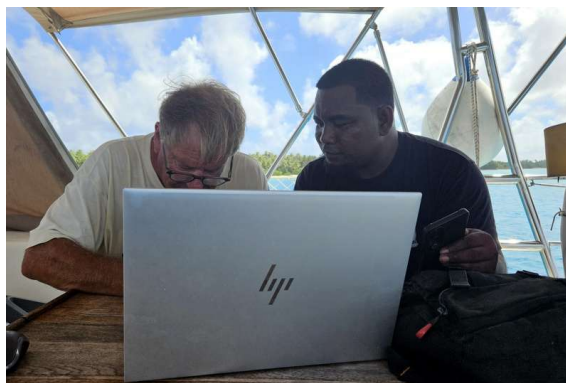
zlezla gor na top za spominske fotke

pod topom v senci pa spi domačin in se ni pustil motiti, ko smo mi skakali naokoli

policajev dom, zraven ima bunker, ki ga ima za skladišče; na koncu uspela prehoditi celo 8500 korakov

... izvajanje prenosa starlinka na Arry; danes pod vodo spet zanimivo, videla tudi lepega sting raya, bo jutri kakšna podvodna fotka več ... lahko noč

11. december 2025, četrtek

Maloelap, Marshall Islands

Ponoči je OTP začela sama od sebe zasilno delovati. SMS žeton ne dela, ostalo pa za silo. Če seliva denar preko nekaj računov, ga lahko celo preseliva na zeleni račun. Panično torej preflintavava denar na druge banke. Na njihove obljube, da bodo zadevo uredili ne dam čisto nič.

Po zajtrku se odpraviva dalje. Arry ni javil, ali je uspel registrirati Starlink ali ne. Bo že nekako, to sedaj ni več moja vojna.

Otočkov na vzhodni strani atola je kar nekaj in skoraj pri vsakem se ustaviva in poskusiva sidrati. Ne gre. Na nekaj mestih poskusiva, pa sidro ne drži, na ostalih niti ne probava, ker veva, da se na bregu, ki se na dolžini desetih metrov spusti za deset metrov ne moreva sidrati. Šele po dveh urah najdeva vodoravno zaplato mivke, široko 10 m in se sidrava za dnevni počitek.

Vesna gre v snorklerijo in je navdušena. Tako bistrega morja s tako pisanimi koralami že dolgo ni videla. Za povrhu je tudi rib veliko. In kjer so ribe, so tudi šarkiji. Danes se je prvič srečala z leopard sharkom. In kjer je mivka so sting rayi. Skratka, podvodni svet, kot se šika.

Za nočno sidranje se prestaviva nekaj milj, a sidrišče ni bistveno boljše. Če ponoči ne bo kaj izrednega, bo v redu. Nameraval sem sicer do otočka, kjer živi poglavar, ki naju je podnevi obiskal, da je preveril najin permit, pa bo to na sporedu jutri.

še zadnji pogled na otok Taroa; top kar na reefu

...in iščeva in iščeva kje najti primeren prostor, da vrževa sidro za snorkljanje ...otok Gjibai, kristalna voda, malce preveč močno sonce za snorkljanje, ampak končno noro življenje pod vodo

najprej priplava eagle ray ...

lep pogled na konec otočka Gjibai

...in potem priplava en lep kuža dva metra stran od mene in si me ogleduje

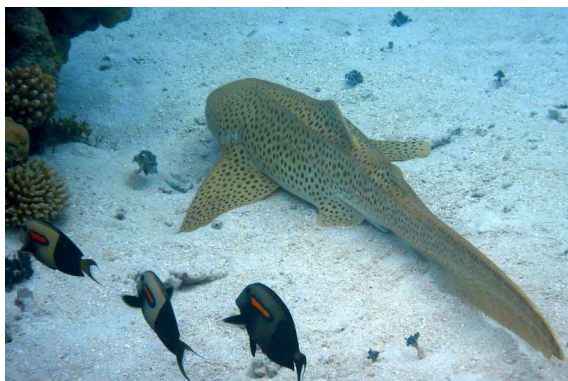
...čez nekaj časa so bili štirje okoli mene ; niso bili večji od enega metra, samo firbcali so, nisem hrana za njih

nekateri so šli direktno na mene in potem naredili oster ovinek

po dolgem času spet kar nekaj gigantskih lepih školjk

sledim veliki jati orangeblotch surgeonfish (*Acanthurus olivaceus*) rib in kar naenkrat zagledam nekaj pikčasto rumenega na tleh ... kar nehala sem dihati ... ampak ok, mirno je ležal, počival

pod menoj je bil cca 2 m in čeprav sem krožila nad njim, ni niti trznil

...leopard shark ... kasneje se je naveličal pozirati in počasi odplaval proč od mene ... piše na netu, da je to eden najbolj prijaznih m.psov in niso agresivne narave

za končni finale pa tako lepa anemona s simpatičnimi clown fish ... danes res nora snorkllarija, dve uri uživanja ...

12. december 2025, petek

Maloelap, Marshall Islands

Ob treh zjutraj naju zbudi sidrni alarm. Nevihtica je obrnila veter in naju pripeljala blizu koralnih glav. Sidrni alarm je bil nastavljen na to opcijo. Če bi se veter obrnil še za deset ali dvajset stopinj, bi se morala odsidrati in počakati zoro na plovbi po laguni. Ponoči se pač ne da sidrati. Tukajšnji satelitski posnetki niso tako dobri, kot na nekaterih francoskih atolih, kjer je resolucija taka, da se vidijo tudi majhne koralne glave.

Ob kavici me preseneti množica domačinskih čolnov, ki pripluje na najin nenaseljen otoček. Za njimi pride še tovorna jadrnica. Fantje s svojimi čolni pripeljejo kopro z otoka in jo pretovorijo na ladjo. Pol ure in vse je narejeno. Ladja se premakne naprej, na naslednji s palmami porasel otoček na koralnem obroču. Čolni jo spremljajo.

Midva se premakneva dobro miljo na sosednji otok, kjer je malo večji jezik mivke, da naju ponoči ne bo spet budil

telefon. Potem narediva vodo. Enkrat na deset dni jo morava, več zaloge v plastenkah nimava. Štiri do pet litrov vode na dan popijeva v takšni ali drugačni obliki (drugačna oblika je npr. kava). Za tuširanje in pomivanje pa je gre še nadaljnjih 30 litrov dnevno.

Sicer je pa današnji dan že drugi dan zapored, ko se Mali ni posrečil skok skozi hiperprostor.

najino sidrišče Tar kjer sva prespala in imela sredi noči sidrni alarm

na Taru ni prebivalcev; pridejo le, ko se ukvarjajo s kopro

ponoč sva videla to ladjo

in danes zjutraj je bila na najinem sidrišču: so nalagali kopro in prejimali naročene pakete ...

po zajtrku se odpraviva na sidrišče pri otoku Tijan kjer živi šef otočja Maloelap;

na obalo nisva hodila

Yellowmargin triggerfish (*Pseudobalistes flavimarginatus*), dve sem videla, vsaka dolga minimalno 30-40 cm; so pa hitre in jih je težko loviti s fotičem

kar dve taki veliki glavi z božičnimi drevesci sem videla...gosto naseljeni

zelo majhne ribice Slender Cardinalfish (*Rhabdamia gracilis*)-velikajata

crown-of-thorns starfish (*Acanthaster planci*) ...ena zraven druge so se pasle na koralah

zelo lepa raža porcupine ray (*Urogymnus asperrimus*)...je prašila naokrog-ta vrsta nima strupenih bodic

...in ravno se začnem vračati proti barki, ko priplava naravnost proti mene še en kuža ...prav hecno je, en meter pred menoj pa hitro odviže...pa vsi po vrsti tako delajo

13. december 2025, sobota

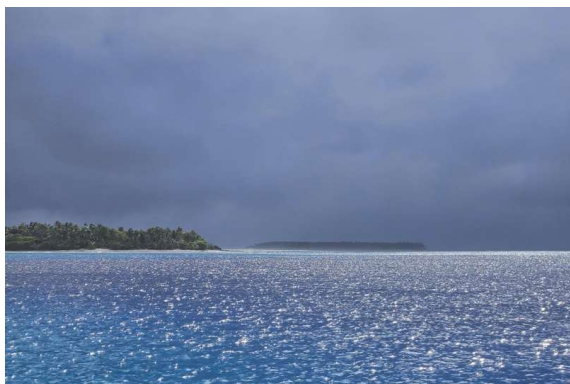
Maloelap, Marshall Islands

Zbujda se v sončno jutro, ki postane kmalu oblačno in deževno in spet kmalu nato ponovno sončno. Prestaviva se nekaj milj na sosednje nenaseljene otočke. Pravzaprav hiperskočiva na te otočke. Zato sledi čiščenje koleščka. Ven padajo okostnjaki. Čistil sem ga že zadnjič, pa očitno ne dovolj temeljito. Upam, da bo sedaj za nekaj časa mir.

Vesna gre pod vodo. Greben je lep, raznobarven, manjkajo pa šarkiji. Nasploh je bila nad snorkljanjem na Maloelapu večinoma zelo zadovoljna. Verjetno tudi zato, ker je voda res kristalno bistra in se vidi na deset metrov oddaljenih tleh vsaka podrobnost. Na meter oddaljeni koralni glavi pa še toliko bolj. Vendar. Na štirih metrih globine se sidra ne vidi. Do vratu je zakopano.

Popoldne se prestaviva za nekaj sto metrov na širši plato, kjer se bova lahko na sidru zavrtela naokoli, če bi slučajno

bila potrebno. Primerno je za spanje, za snorklanje je bilo pa bolj primerno prejšnje.

jutranji pogled iz kokpita....a greva ali ne greva na naslednji otoček ...hm... pa sva se naveličala čakati in šla... no, pa naju je vseeno ujel dež a ni bilo panike

naslednje sidrišče je bilo pri otočku Robok; spet čudovita voda in pod vodo lepi koralni gozdovi...toliko različnih koral, a samo trde

boxer fish se vedno rada nastavlja

že,ko sva se sidrala sva videla na dnu kot, da je morska kumara ... in res, prvič jo vidim na RMI; spodaj pa še dojenček

kar nekaj kraljevih školjk je bilo...zvedavo me gleda

gigantske školjke

pod kamni sem iskala kakšnega gološkrgarja, našla sem pa samo ta jajčeca ... sem potem kamen postavila previdno nazaj

malce drugačna barvna kombinacija Picasso triggerfish

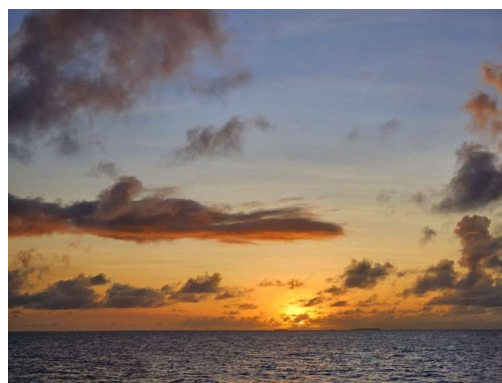
juvenile black-and-white snapper (*Macolor niger*)

danes sem bila pod vodo dve uri in pol; ...no, danes me ni obiskal noben kuža, zato pa je bilo več bluespotted cornetfish (*Fistularia commersonii*)

po snorkljanju se prestaviva na drugo sidrišče kjer je več prostora za vrtenje...otoček Enemejiken

lep zaključek dneva-lahko noč

14. december 2025, nedelja

Maloelap - Wotje, Marshall Islands

Ob petih zjutraj se v popolni temi odsidrava. Otočki in reef okoli njih se ne vidijo, le slutim jih lahko. Laguna je dokaj enostavno prehodna, vseeno pa nekaj koralnih glav na poti do prehoda sega do površine. Redko minsko polje. Podnevi so glave dobro vidne, ponoči lahko zaupam le karti. Karta je narobe za 0,3 milje. To sem izmeril sam in to so mi potrdili zapisi na forumih. Torej bo držalo. Plujeva tako, da se vsem (vrisanim) nevarnostim izognem najmanj za 0,3 milje, ne glede na to v katero stran je napaka. In upava, da bo vse v redu.

Vse je bilo v redu. Ob sončnem vzhodu sva že v oceanu. Dvignevala jadra in v 3-4 Bf polkrmnega vetra lepo in umirjeno jadrava proti 75 milj oddaljenem naslednjem atolu. Ena bolj prijetnih plovb v zadnjem času.

V Wotje vplujeva ob pol petih popoldan. Prehod je enostaven. Bibavice je samo za pol metra, ker je luna nekje na polovici med mlajem in ščipom. Posledično je tudi tok dokaj majhen, manj kot vozal ga je. In ker ni močnega vetra, tudi

ni valov (proti toku). Skratka, prehod skozi koralni greben, kot si ga lahko samo želim. Ko se po osmih miljah plovbe po laguni sidrava, pade sonce v ocean. Tako natančno na tako kompleksni poti se ne da planirati. Bolje se je zmeniti z Moano. Ali pa vsaj s Fortuno.

Ponoči bodo še šibki vetrovi, jutri se začne bolj zares in tako naj bi bilo en teden. Sproti se bova odločala, kje in kako vedriti.

po prijetni plovbi se sidrava pred otokom Wotje na atolu Wotje

itak sva edina barka

spet kičasto lepo nebo

15. december 2025, ponedelj

Wotje, Marshall Islands

Dopoldan se odpraviva do uradnikov. Najprej do pobiralca penizov, da plačava takso za obisk atola in potem še do župana, da nama podpiše permit. Dva človeka sta torej za isto funkcijo zaposlena v državnih službah (ki jih v veliki meri financirajo Združene države, kot povračilo za opustošenje, ki so ga otočju storili z atomskimi in vodikovimi bombami). Vsak ima za manj, kot minuto dela. In še to samo takrat, ko pripluje jadrnica. V več, kot mesecu dni je Mala druga jadrnica, ki se je ustavila tukaj. Collectorja sva zmotila v viseči mreži pred domačo hišo in je potreboval kar nekaj časa, da se je toliko predramil, da je uspel prešteti denar in podpisati potrdilo. Mayorja sva zmotila na kavici v lokalni birtijici.

Potem greva naokoli. Wotje so nama opisali, kot zelo urejen atol, pa se osebno s tako oceno težko strinjam. Zasmeten je precej bolj, kot Maloelap, celo bolj, kot Majuro, kar je za atole precej neobičajno. Poti so makadamski kolovozi, razen dela, kjer se še vidi nekaj 80 let starega japonskega betona (kolikor ga je sploh ostalo nepoškodovanega po ameriškem bombardiranju med drugo svetovno vojno - popravljali ga potem itak niso). Nekako se da slutiti betonirano letališko stezo in dva pomola, ki sta še dobro ohranjena, a brez funkcije. Domačini čolne potegnejo na mivkasto obalo. Na enem izmed pomolov je privezan le lokalni coastguard gliser, donacija Japonske, ki se verjetno nikoli ne uporablja. Novo letališče je narejeno sredi otoka. Ni betonirano ali asfaltirano in nima upravne zgradbe. Menda se na travi bolj mehko pristaja. Zato imajo pa precej tovornjakov (donacija kaj-ve-m-koga), delovnih strojev (donacija Japonske) in čisto pravo elektrarno (donacija Tajvana) ter kar nekaj težkih motorjev, ki najbolj spadajo na avtocesto in ne na atolski kolovoz (donacija izseljencev v ZDA).

Kakorkoli, narediva sprehod po otoku, da prideva do preliva med tem in naslednjim otokom v atolu. Vsaj na guglovih mapah je tako označeno. V resnici je pa preliv čisto spodobno poraščen s palmami in ostalo vegetacijo. Prvič sem doživel, da se satelitski posnetek ne ujema s stanjem v naravi. Verjetno so mojstri, ki posnetke sestavljajo, kaj pomešali. Ali pa je to pomešala AI?

Ljudje ne govorijo prav tekoče angleško, pozdravijo pa vsi po vrsti. Šolarji, ki so nabirali kokos so nama takoj dali dva, Vesna je pa otrokom takoj dala bombone. V kafiču, kamor zahaja župan, sva si kupila kavo (druge pijače nimajo). Plačala bi lahko s telefonom na POS terminalu. Halo?!

Popoldan gre Vesna v obisk wrecka v bližini in spet sreča leopardovega morskega psa in kar nekaj ribic, ki so mu očitno ušle. Tukaj ostaneva najmanj do jutri, zato je zvečer na sporedu žarjenje.

po plačilu pri zbiralcu pristojbine se odpravimo poiskati župana...in prva stvar, ki jo vidiš, je jasno cerkev

nekateri imajo celo klimo v hiši; glede na to, da tukaj temperatura ne pade pod 28C in elektrika je na predplačniški način in cene niso nizke; pravijo, da porabijo 10USD za tri dni ... pa se v SLO pritožujemo nad ceno elektrike ...

hiše so videti še nekako urejene, tudi kura s piščanci teka naokoli, a v trgovini, če so, so pa uvožena jajca iz ZDA ...

tudi tukaj pokojniki pred hišo

dolga travnata letališka steza

pri severnem pomolu

ta rak je ležal na plaži, sem ga hotela s palčko obrniti, pa je lump zbežal...prepričana sem bila, da je mrtev

levo je realnost, desna fotka je satelitski posnetek ...zanimivo

očitno so me slišali,ko sem rekla, kako bi mi pasal eno kokosovo vodo spiti...

kar nekaj ostankov še iz WWII je videti ... kamor je padlo, tam je obstalo...

tudi pošto imajo na otoku kjer živi le 300 prebivalcev; sem hotela kupiti razglednico, pa je niso imeli; poštarca je bila kar mamica z enoletnim sinčkom

razen kave ni imela ničesar od pijače naprodaj; desno v kotu se vidi pos terminal - oskrbovalna ladja pride zelo redko

16. december 2025, torek

Wotje, Marshall Islands

Dopoldan uradujeva in se živcirava zaradi nedelovanja mobilne banke OTP. Ta sicer kasneje sama od sebe spet začne delovati. Očitno vsako (slovensko) noč nalagajo novo programsko opremo. Tako pogosto, da niti ne objavljajo več, da bodo kaj takega počeli. Uporabnike v Deželici še najmanj moti, če je sredi noči. Pri naju je pa to sredi dneva. Za povrh pa niti ne vem, kdaj nama ukinejo trenutno začasni dostop (ker nama ne znajo poslati SMS, da bi se lahko verificirala).

Opoldne se prestaviva dve milji po atolu. Na lokacijo za sosednjim otokom. Da Vesna ne bi snorklala istih koral. Sidrišče je v redu, morje je dokaj prosojno, na globini 7 metrov se vidijo vse podrobnosti. Ampak, snorkla se v plitvejših vodah in tam je bolj motno. Tako kristalno čisto, kot je bilo na Maloelepu tukaj ni. Kamnine so očitno drugačne.

Prvič po Fidžiju pečeva kruh. Do sedaj sva se še vedno lahko švercala z nakupom, tukaj to ne gre več. In ko se peče kruh, ko je pečica razgreta, je enostavno speči še pico ali dve. Daleč od italijanske pice je to, kar se je potegnilo iz plinske pečice. In daleč od ameriške pice tudi. Le stran odmika je v diametralna. Razmišljava, kako bi naslednjič spekla pico na roštilju...

najino sidrišče danes

v bistvu je narava malce dolgočasna na atolih, palme, mogoče kakšen grm in to je to ...

na otoku nihče ne živi; hiške so kot skladišče oz. jo uporabljajo le takrat, ko pripravljajo kopro

letos jo vidim prvič-short-nosed unicornfish (Naso brevirostris)

velike ribe, vsaj 40-50cm po dolžini-permit fish (Trachinotus falcatus)

ta scena me vedno prevzame: okoli mene se vrti jata tisočih rib in vrti in vrti, vmes med ribami in menoj je cca pol metra

ni bila najboljša snorklarija, ob obali bolj kalna voda, slaba vidljivost; šarkija sem komaj videla, kaj šele druge ribe ...

ta fotka je včerajšnja, za primerjavo o čistosti vode

danes sem pekla kruh po res dolgem času; in če je pečica že vroča, pa se naj še pizza speče; zadnja šunka iz Fidžija; še prej pa je bila prava bučkina juha z bučnimi semeni (buča se je dan prej pekla na roštilju-juha je imela vonj po dimu=odlično!

trgovina na Wotje, več takih manjših je

notranjost trgovine, bolj prazna je ... čakajo novo pošiljko

lahko noč

17. december 2025, sreda

Wotje, Marshall Islands

Vetra je precej. Do sobote bo tako. Če bo napoved zdržala kruti realni test vremena, seveda. Sidrišče je dobro, skrita sva za otočkom v laguni in vala ni. Sidro je globoko zakopano v mivko. Veter pa prijetno hladi. Službujeva.

Ob enih popoldne se prestaviva nekaj milj bolj proti severu. Zaščita pred vetrom in valom je enaka, okolje je drugo. No, okolje je drugo za "poznavalce". Še vedno so v vidnem polju enaki nenaseljeni otočki, poraščeni z enakim gozdom kokosovih palm in z enakimi prelivi med njimi. Slednji ob oseki skoraj izginejo, ob plimi se pa spremenijo v reko, ki je posledica lomljenja valov na zunanjem delu koralnega obroča. Ta reka, ki teče iz oceana v laguno, prinaša svežo in bistro morsko vodo.

Popoldan Vesna za spremembo ni zaplaval med koralne glave. Preveč valov je bilo. Sva pa zato odprla kokosov oreh z zrelo sredico. Tak kokosov oreh ni ravno pogost in sva ga do sedaj imela priliko jesti samo nekajkrat. Tokratne so nama dali na Maloelapu. Čeprav ne izgleda velik, je precej kaloričen in sva ga imela oba skupaj še preveč za sladico.

tudi na tem otoku so ostanki WWII

dva pomola sta še iz japonskih časov, seveda nič ne vzdržujejo

elektrarna, seveda donacija

celo nekaj nono dreves je bilo videti; dvomim, da delajo karkoli iz njega

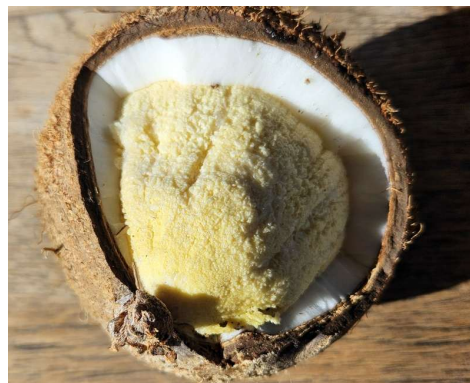
čisto nove cisterne za vodo - 100% donacija, tako kot 99% ostalih stvari na atolih

popoldne narediva premik

na obali nikogar

danes za kosilo polenta in govedina v paradižnikovi omaki; za sladico pa si odpreva kokos; meni je ta notranji del najboljši - mehak, sladek

trdo sredico se kar težko odstrani - nama, ki nimava prakse

je treba kar iskati prostor za sidranje: ali so koralne glave ali platoji

ob oseki je možno iti z otočka na otoček, ob plimi pa dere ocean v atol

našla tudi nekaj rožic, take so kot pri nas v Sloveniji

18. december 2025, četrtek

Wotje, Marshall Islands

Jutro in popoldan mine v branju pilotov. Prepočasi se premikava. Do najbližje marine, kjer bi lahko pustila barko za dlje časa, je en mesec neto plovbe. Če dodava k temu postanke, kot jih delava sedaj, pred majem naslednje leto ne prideva na cilj. Gledam, kaj bi lahko bil pan B. Nimam ga še.

Vesna se je le opogumila in se kljub dokaj močnem vetru spravila v vodo. Za otočki v laguni je zatišje brez vala, tam se lahko snorkla. Je pa potrebno do tega zatišja najprej priplavati. Snorklanje je bilo v redu le ob oseki, ko pa se je morje toliko dvignilo, da se je med otočki začelo pretakati preko koralnega obroča v laguno, je bil tok zanjo premočan in se je vrnila. Bibavice je sedaj že blizu meter in pol, mlaj bo kmalu.

Jaz sem se lotil brušenja mize in ostalih lesenih pritiklin v kokpitu. Teak ni bil pobrušen že vsaj eno leto. Naoljen je bil pred nekaj meseci, pa se to skoraj ne vidi več. Za naslednjič mi tako ostane še brušenje sedišča in stojšča. Manjana.

Danes se nisva premaknila, in nisva zakurila žara. Kako dolgočasno...

dva zobka ima blue triggerfish (*Pseudobalistes fuscus*)

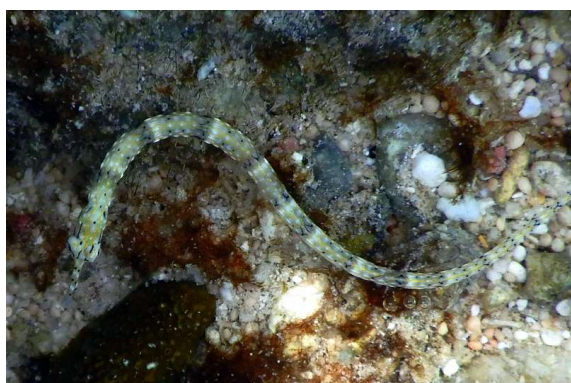
guineafowl puffer (*Arothron meleagris*)

fluted giant clam (*Tridacna squamosa*)

spiny starfish (*Marthasterias glacialis*)-zelo majhna morska zvezda max 7cm;tj pa tudi edina vrsta,ki sem jo do sedaj videla na RMI,vedno pod kamnom

Messmate pipefish (*Corythoichthys intestinalis*)

danes bila samo uro in pol, nič kaj novega videla... sem se pa vsaj malo naplavala

19. december 2025, petek

Wotje, Marshall Islands

Jutri bi šla na Likiep, do tja imava dobrih 70 milj. Preveč, da bi po obeh lagunah lahko plula podnevi (med atoloma je 40 milj, ostalo je po lagunah - Wotje zjutraj, Likiep zvečer, sic!). Za pomorske karte ne vem koliko so točne. Nikjer ne najdem komentarja na to temo za ta dva atola. Pa se odločiva, da se danes prestaviva za 15 milj po laguni. Jutri lahko tako počakava na sončno luč.

Jadranje je bilo prijetno, s polkrmnim vetrom 5 Bf in precej skrajšanimi jadri. Problemi so se začeli pri sidranju. Satelitske fotografije, ki so obetale enostavno sidranje, niso pokazale vseh podrobnosti. Dno na platoju s primerno globino ni mivka, ampak skalno dno s tanko plastjo mivke in pa z gosto nasejanimi skalami (manj kot meter je med njimi). Neprimerno za sidranje. Poskusila sva za tremi otočki in povsod je bil rezultat enak, efekt je defekt. Uro in pol sva potrebovala, da sva končno našla luknjo v skalnem dnu, napolnjeno z mivko, kjer se je sidro lahko zakopalo. Saj, ko sva se zapeljala preko, se je takoj videlo na skenerju dna, da bo v redu, ampak, do sem je bilo potrebno preskenirati nekaj milj obale.

Vesna gre v snorklanje in se vrne v nekaj minutah. Tok preko grebena je ob plimi enostavno premočan. Morski živeži danes ne bo ujet na fotografski (hmmm...) silicij.

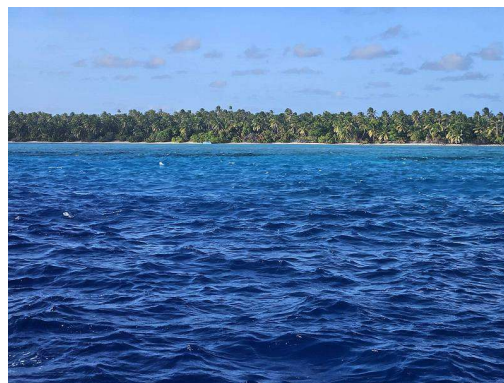
med dvema otokoma sva se sidrala

morje zelo valovito, veter 5Bf, nič vablivo za snorkljanje

skočila v razburkano morje, komaj sem priplavala do sidra-cevko mi je nonstop zalivalo in še hitreje me je odneslo nazaj do barke, tako, da sem se komaj ujela vrvi...nič fajn občutek

na levem otoku je videti nekaj hiš

20. december 2025, sobota

Wotje - Likiep, Marshall Islands

Danes se nama je vse lepo zložilo. Tudi to se zgodi. Včasih.

Odsidrava se še pred svitom, a z že dovolj svetlobe za varno plovbo. Ob asistenci satelitskih posnetkov, jasno. Danes je sobota in če želiva ujeti poglavarja pred jutrišnjim počivalnim dnem, se je potrebno podvizati. Slabih šestdeset milj je pred nama, dnevi pa okoli zimskega solsticija niso posebno dolgi.

Po laguni atola Wotje lepo odjadrava s krmnim vetrom do preliva v ocean, kjer obrneva proti cilju in veter je polkrmni, skoraj bočni. Plovba v 5 Bf z močno skrajšanimi jadri je dokaj hitra. Nekaj časa je vetru primerno tudi okoli meter vala, ko pa zajahava ugoden tok in veter pade na 4 Bf, val ni več moteč. V laguni Likiepa pa imava samo še rahel veter točno v nos in zadnjih nekaj milj med koralnimi glavami odmotorirava. Sidrava se dve uri pred skrajnim rokom, skočiva v dingi in že sva na obali. Lepo.

Najprej do poglavarja, ki mi tu rečejo mayor. Najbrž so jim tako naročili beli gospodarji, ko so si podajali otoke med sabo. Osebnostno mislim, da je razlika med županom in poglavarjem. Župan je voljen. Kakorkoli, župan pokliče kolekcionarko (mi smo takim uslužbencem rekli tajnik), ki jo s poltovornjakom pripelje šofer (šoferju smo rekli šofer, vsaj nekaj logičnega). Z našim permitom, ki je tretji v mesecu dni, so bili torej resno zaposleni trije državni uslužbenci.

Ker imava še veliko časa pred mrakom, greva na sprehod po vasici. V oči nama padajo donacije Tajvana in Japonske. Veliko jih je, od sončnih panelov z baterijami pred vsako hišo, do "inštituta" za gojenje školjk. Vidi se tudi razlika med ljudmi, pred župnikovo hišo je betonirana cesta, pred županovo pa se kolovoz spremeni v široko in lepo urejeno makadamsko cesto (ampak samo pred njegovo hišo).

In potem zaslišiva hrup letala. Jasno, da greva pofirbat na letališče. Nič ni daleč na atolu. Letališče je travnato, podobno kot drugje. In nisva sama. Skoraj cela vas je tam (pa sva se spraševala ali je to vas duhov, ker nikogar ni bilo v hišah, mimo katerih sva hodila). Največ je otrok. Razumljivo. To je zadnje letalo iz Majura pred božičem. Pripeljalo je nekaj potnikov in ogromno (ogromno!) paketov. In odpeljalo enega potnika ter nič paketov.

Na tem otoku je tudi najvišja gora v državi. Imela sva v načrtu vzpon na vrh, pa naju je zmotilo letalo. Sicer pa, razgled ne bi bil kaj posebnega. Vrh je visok 10 m, palme na otoku pa 20 m in bi zastirale pogled v daljavo.

otoček takoj po vstopu v laguno se imenuje Entrance

majorjeva hiša kjer sva dobila podpis na permitu; s tovarnjakom se je pripeljala pa kolektorka soldov

otok, ki je spet malo drugačen kot na ostalih atolih; nekateri imajo zelo urejeno hišo in okolico

cerkev se že od daleč vidi,; barva je bila sigurno donirana, ostanek barve je dobilo še nekaj hiš

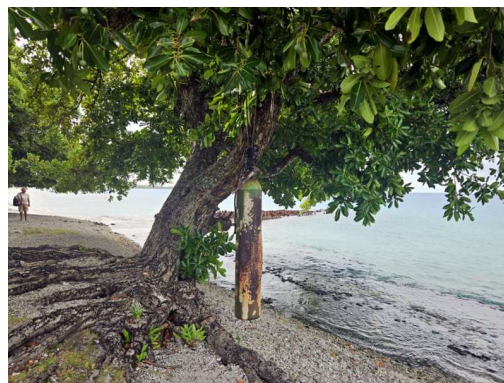
urejena cerkev, klopi so videti nove, vitraže tudi

namesto porcelanaste posode z vodo je tokrat del gigantske školjke temu namenjen

pred cerkvijo pa še kapelica s klopmi; v ozadju Mala

to je pa zvonik oz. ex plinska bomba po kateri nabijajo in tako kličejo vernike v cerkev

župnikova hiša

nekaj minut po pristanku aviona sva tudi midva firbcala, tako kot ostala vas ...staro in mlado...

verjetno je bila ta stavba mišljena kot letališka ?

fantič je komaj čakal, da bo stekel do gore paketov in poiskal svojega

21. december 2025, nedelja

Likiep, Marshall Islands

Sidrana sva točno pred cerkvijo. V nedeljo je maša. In pred mašo z zvonjenjem kličejo vernike k njihovi dolžnosti. Zvonik je rahlo drugačen, kot ga poznamo od doma. To je prazna plinska jeklenka, obešena na drevo pred cerkvijo in zvonar ne vleče vrvi, ampak z macolo udarja po jeklenki. Ropot pri tem je skoraj tak, kot v Dolenjskih toplicah.

Odsidrava se in odpraviva v bolj mirne kraje. Odličen zalivček na sosednjem otočku pa ne nudi primerne dna za sidranje. Vse polno je koralnih glav. Premik na naslednji naseljen otok je plutje skozi minsko polje. Likiep je podobno poln koralnih glav, kot sva jih imela na Tuamotujih. Sidrišče je sicer v redu, sidro pa ne prime prvič. Kot kaže, je tudi tukaj pod mivko skala in je potrebno najti predel, kjer je mivka dovolj globoka. Na skenerju to pomeni tanka rdeča črta in pod njo plast iz rumenih in modrih pikic. Če se pikice rdeče in rumene, je to znak, da je podlaga zelo trda, verjetno skalnata.

Vesna obdela svojo klasiko. Po prosojnosti morja je po njeni oceni Likiep nekje med Maloelapom in Wotjem. Živelj je standarden, na novo je videla gojišča, bazenčke, z giant clamps. Največ dogajanja pa je okoli posamišnih koralnih glav. Izbira snorkljaških mest je ogromna.

Žar na vsak maršalski atol! To je najin večerni moto.

večkrat so nabijali po t.i. zvoniku(ex plinska bomba);

ob desetih je maša, mlado in staro, lepo oblečeno počasi do cerkve

na sosednjem otočku manjše pokopališče

bolj pozno sem se spravila plavati, zato danes samo uro in pol pod vodo

sidrišče pred otokom Jibal

slučajno naletim na podvodno gojišče gigantskih školjk

te so že kar velike - približno te velikosti naj bi potem prodajali v ameriko za akvariste ipd

zelo veliko koral in rib, vendar nič meni novega

del orjaške školjke, ki je bila zraven kletke za gojenje školjk

kar nekaj giant clam je bilo videti, ta je bila največja, ki sem jo našla, cca 50 cm

sedaj pa hitim na barko, moram kruh do konca zamesiti in pripraviti steake za BBQ; zelenjava je žal samo vložena

danes se je poleg steaka pekel tudi kruh (lepinja) ...

22. december 2025, ponedelj

Likiep, Marshall Islands

Oblačen in deževen dan. Zjutraj preverim vremensko napoved. Včeraj je bila za danes in jutri enaka na poti do Kwajaleina. Danes ni več. Neverjetno, kako se napoved spreminja! Današnja dopoldanska pravi, da nas bo ponoči zajela vremenska motnja z nevihtami. Tega včeraj ni bilo. V tako ne greva, jasno. Ni pa jasno, kje se lahko sidrava preko noči. Atoli so sicer čudoviti v ustaljenem vremenu, v primeru, ko se veter obrne, so pa precej neugodni, saj nimajo zalivov. Večinoma je zaščita samo pred vetrom in valom iz ene smeri. Še najboljše na Likiepu je včerajšnje sidrišče, ki je zaščiten iz dveh strani.

Vesna gre posnorkljat še drugo polovico otoka in pove, da je bilo precej bolje. Lep koralni gozd, veliko ribic, skat in morski pes.

Potem se prestaviva pred otok Likiep. Uro motoriranja po minskem polju in sva na cilju. Vrževa sidro. Ne drži. Prejšnjič je takoj prijel. Ponoviva. Ne drži. Še enkrat. Ne drži. Ko sva že čisto obupana in sem na tem, da se vrneva tja, od koder sva prišla, poskusiva še zadnjič. Drži. Ampak, očitno nocoj ne bo tako mirno spanje, kot je običajno, ko sem prepričan, da je sidro dobro zakopano.

atol Likiep ima tovornjak s katerim verjetno za vse prebivalce v uporabi; pelje na letališče, še predtem pa je pripeljal kolektorko soldov

kruhovca letos sploh še nisem utegnila pripraviti: vedno ni prava sezona kjerkoli sem že

na sidrišču blizu cerkve

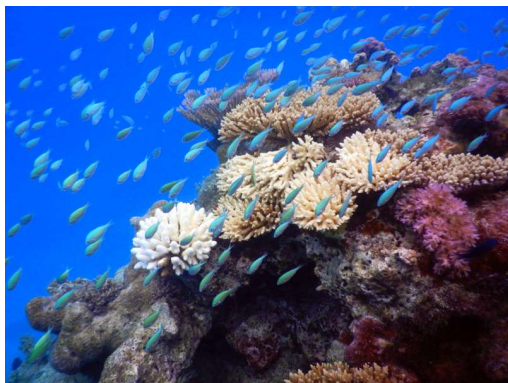
tudi mladega pujska sva srečala na otoku

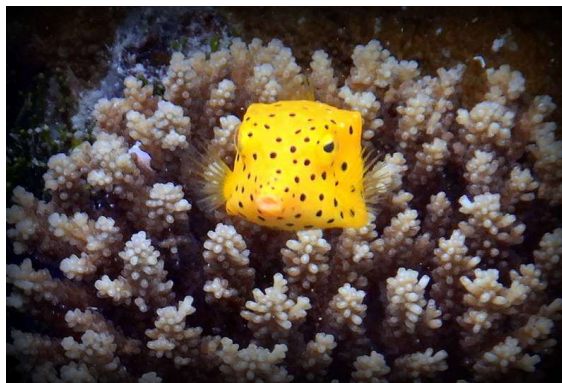
otroke je vedno lušno fotkati ...obraz vse pove

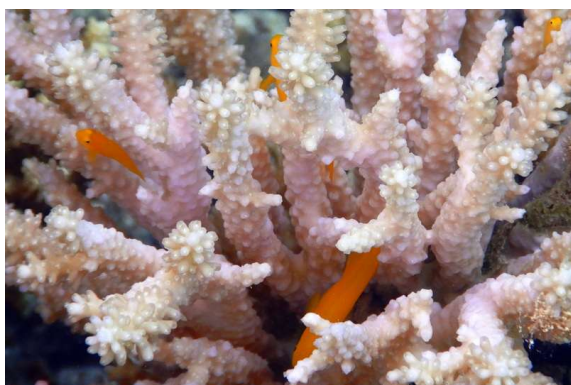
zelo veliko je bilo prtljage in zelo malo potnikov

današnja snorklarija prav luštna....korale na koralo, ribe v jatah ...lepa paša za oči

yellow boxfish (Ostracion cubicus)

skrivač se med koralami in tako majhne

približno 2-3m pod meno, niti premaknil se ni, le enkrat sem videla kako je zavil z očmi, ko sem ga fotografirala z vseh strani

pa še ena res zelo lepa školjka skrita med koralami

v kotu zmrzovalnika našla še nekaj kosov tiste najine orjaške tune; danes v kokos-vaniljevi omaki z rižem, zraven pa muškato vino iz Avstralije

23. december 2025, torek

Tresla se je gora, rodila se je miš. Tako mirne noči, kot je bila današnja, že dolgo ni bilo. Vremenska napoved je bila na srečo napačna. Ko se ob dveh zjutraj zbudim, v brezvetrju gledam zvezde. Precej lepše je iz mirne luke gledati težko morje, kot obratno - angleški pregovor.

Potem se lotim radarja. Vse do jambora preverim in na novo ožičim. Pa šment ne dela. Ali je napaka na kablu na jamboru ali pa je morda radar fuč? Zoprno. Na radar se precej zanašam v nevihtnih razmerah in sedaj bova vplula nazaj v ITCZ, kjer jih bo na pretek. Očitno bom plul tako, kot se je plulo pred desetletji. Le da jaz nimam zamenjave za stražo, pa še lune ni v teh dneh.

Opoldne dvignevo sidro in odropotava preko minskega polja v ocean. Jutri zjutraj planirava pristanek pred otočkom Ebeye na atolu Kwajalein. Na tem atolu je tudi ameriška vojaška baza za testiranje projektilev in veliko otočkov je

Likiep - Kwajalein, Marshall Islands

off-limits za navadne smrtnike. Naju to pravzaprav niti ne moti, opravila bova izhodne formalnosti in zapustila Marshallove otoke.

Zapustila bova državo, kjer so uvedli univerzalni dohodek za vse državljane. Ni pomembno ali so stari ali mladi, ali delajo, so penzionisti ali pa so še v plenicah. Država jim vsake tri mesece da nekaj soldov. Kar tako. Tudi tistim, ki cele dneve ležijo v viseči mreži pod palmo. RMI si to lahko privošči, plačnik so ZDA.

Dobra novica je tudi, da je danes dan že daljši, kot je bil še včeraj. Solsticij je mimo.

ribiču delajo družbo psi; veliko psov na otoku

se je možakar zelo trudil, večkrat metal mrežo

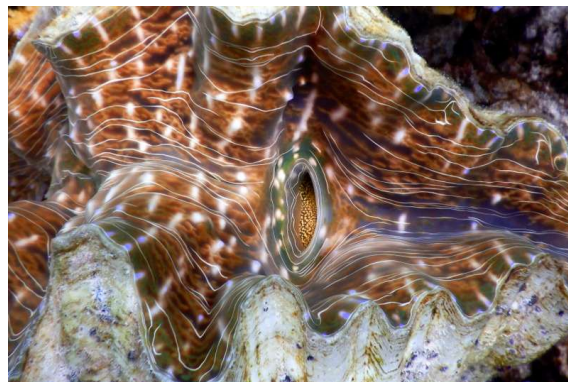
pa še eden, ki je bil bolj uspešen

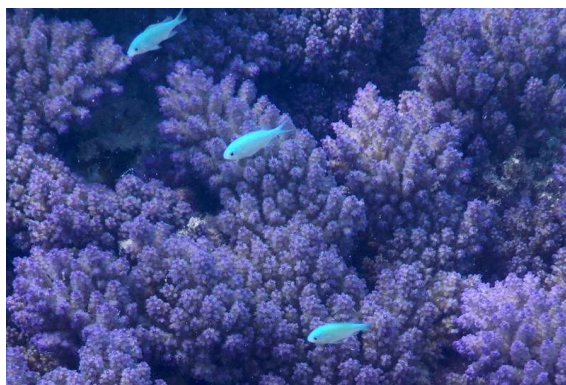
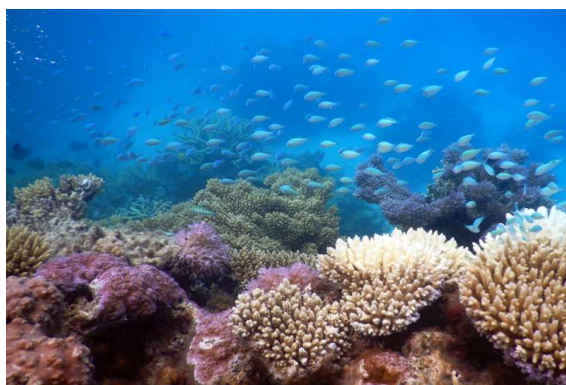
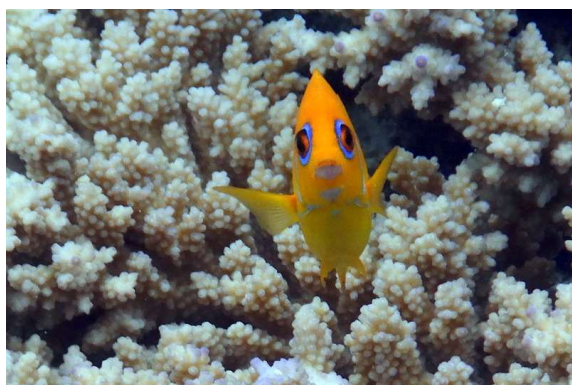

ne vem pa kakšne ribe lovijo tukaj v zalivu? upam, da ne tistih čudovitih ribic

pa še nekaj fotk iz Likiepa...verjetno je bilo snorkljanje na tem atolu zadnjič letos

zbogom Likiep ...

24. december 2025, sreda

Kwajalein, Marshall Islands

Počasna sva bila, prepočasna. Brez radarja si nisem upal odpreti vseh jader, ob popolnoma krmenem vetru pa samo s skrajšanim glavnim jadrom nekako ne gre hitro. Tri ure zamude sva pridelala. Po nepotrebnem. Noč je bila prijetna brez kakršne koli (napovedane!) nevihte.

Kliranja so vedno malo drugačna. Tokratno je bilo zelo enostavno in hitro. Uradniki so bili prijazni, kljub temu, da sva prišla minuto do dvanajstih (na predbožični dan delajo samo do dvanajstih). Slovenca do sedaj še niso imeli prilike videti v živo. Od kod sta? Iz Evrope. Od kod iz Evrope? Iz Slovenije. A, iz Slovenije, domovine Luka Dončiča! Združene države imajo tukaj velik vpliv. Zanimivo je pa to, da so Slovenijo poznali zaradi Luke Dončiča in ne zaradi Melanie Trump. Očitno so nekateri pri predstavljanju svoje domovine bolj zavedni Slovenci od drugih...

Kliranje je bilo, kot rečeno, malo drugačno. Na izhodu države sva šla tudi skozi postopek karantene (tako so jo

imenovali, dokument sva dobila od bio varnostnika). Nobene logike ni, da bi človeka pregledoval zdravnik, ko odhaja iz države (če je to quarantine). In nobene logike ni, da bi naju kontrolirali ali imava na krovu rastline in živali, ko odhajava (če je to biosecurity). Ampak, uradniki že vedo. In pokasirajo. Petinsedemdeset zelenih šuškvavcev nama je pobral za pregled. Pregleda seveda sploh ni opravil. Toliko je torej stal listek, ki ne vem čemu nama bo služil ob prihodu v naslednjo državo.

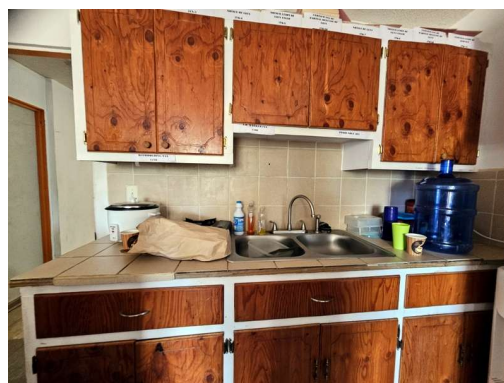
V eni uri sva vse končala. In potem sva šla v šoping sveže zelenjave in kruha za na pot. Ampak. Tako slabo založene trgovine nisva videla niti na zunanjih atolih. Vse, kar sva lahko kupila, je bil kruh (no, če ameriškemu toastu rečemo kruh) in nekaj zelenega, ki bi lahko bila mešanica med zeljem in solato.

Sprehod po Ebeyu naju je osupnil. Drugo največje mesto v državi z deset tisoč prebivalci spominja na južnoameriške slume ali južnoafriške črnske predele za časa apartheida. Ali pa na Gazo danes. Ljudje so dobesedno natlačeni na majhnem prostoru. Tukaj živijo, na delo se vozijo pa na sosednji otoček, ameriško vojaško bazo. Midva tja ne sme, po fotografijah sodeč je pa tisto popolnoma drugačen svet.

Ob pol dveh popoldan se odsidrava in izplujeva Mikronezijski federaciji naproti. Vreme je lepo, sončno, vetra je malo in še kar ga je, je točno od zadaj. Počasi napredujeva, prepočasi. Če se v kratkem veter ne dvigne, bova spet prepozna.

vse te okraske na vhodnih vratih carinske sobe je naredila zaposlena (1000% med delovnim časom)

v eni zgradbi sva obdelala 3 področja: bio security, immigration in customs - vsaka soba je imela čajno kuhinjo; kaj je v omaricah? verjetno kakšni papirji ...mogoče je bil tukaj nekoč apartmajski hotelček?

so bili pa danes vsi dobro razpoloženi, razposajeni, se vidi, da so bili prazniki pred vrati, midva pa teživa s papirji ...

bolj malo sva si ogledala ta otok, takole samo na hitro do prve trgovine

pa razen toasta in nekaj t.i. zelja (neke vrste bok choy), niso imeli; mogla bi najti kakšen taxi in se zapeljati v bolj urbani del, pa se nama je mudilo ... mislim pa, da nisva kaj dosti zamudila

važno, da ima deklica avto na daljinca, da pa bosa hodi je pa dobro, da ne dobi platfusa ...

hiše so nametane #krneki#, pa namesto ograje kar valovita pločevina ...

tudi sidrišče je obup, same korale, komaj sva našla nekaj za kratko sidranje, očitno spet skala pod peskom

cerkev kolikor hočeš

ta je pa malo odštekane oblike

...sedaj pa počasi rolajoče do Kosrae ...

božični drevešček

25. december 2025, četrtek

Marshall Islands - Mikronezija 1.dan

V lepem vremenu sva izplula in v lepem vremenu sva plula celo noč. Le vetra je premalo za dovolj hitro napredovanje. Oba mirno spiva in jadrava s polnim glavnim jadrom. Ob dveh ponoči, pa tudi glavno jadro, ki je sicer precej bolj stabilno od prednjega, začne udarjati. Popolnoma krmni veter 3 bf je premalo, hitrost okoli 3 vozle pa pomeni dva dneva zamude. Prižgem motor, spanje je možno le še na palubi, v zadnji kabini je prehrupno in prevroče.

Danes sva torej oba naspana. Dopoldan se tudi veter dvigne na 4 Bf in glede na smer, ki niha med 179 P in 179 S je napredovanje še vedno prepočasno. Popoldne je vetra več, smer enaka. Upanje, da prideva v soboto, ostaja. A do cilja bo ves čas čisti krmni veter, kar pomeni počasno napredovanje in ogromno rolanja. To je še posebej izrazito ob nevihtah v okolici, ko je val zmešan.

Danes sem smel v morje spustiti vabo z že čisto zarjavelem trnkom. Nazadnje je bila v morju pred dvema mesecema in pol. Ampak. Kmalu se je mimo pripeljala nevihtica (nekaj kapljic) in vabo je bilo potrebno vzeti iz morja, ker v dežju se vendar ribe ne čisti.

počasi

obešena že Q zastava in mikronezijska

sončni zahod sredi morja

26. december 2025, petek

Marshall Islands - Mikronezija 2.dan

Ponoči je bil dober veter, le smer ni bila prava. Lepo sva napredovala, zato sem sredi noči malo skrajšal edino jadro. Napoved je obetala enak veter tudi jutri in sem menil, da bom že nadoknadil zamujeno, če bo sila. Napaka!

Do jutra je bil veter v skladu z napovedjo, potem je začel slabiti. Spet sva s polnim jadrom le počasi napredovala. Dodatno so vsake toliko mimo pribrzele nevihtice, ki so veter prej oslabile, kot ojačale. Na vsak način pa so mu spremenile smer. Rezultat so bili stalni (kontrolirani z bremzo) preleti buma. Nič škodljivega, le škripanje bremze je neskončno zoporno. Na žalost jutri ob osmih zjutraj še ne bova na cilju, kot sem planiral.

Vesna izkoristi relativno ugodno plovbo za delo. Jaz jo izkoristim za branje. Tako je vse dokler veter ne jenja na 2 Bf od zadaj. V dvometrskem kombiniranem valu nimam druge izbire, kot da prižgem motor in pospravim opletajoče jadro. Kako dolgo bo tako, ne vem. Napovedanega imava 15 vozlov vetra s sunki do 21. Vendar napovedi v doldrumsih, bolj kot ne, nikoli ne držijo. Če se razmere ne spremenijo je najhuje to, da bom moral nocoj spati v hrupu. Kokpit, ki je moje pribežališče med motoriranjem, vsake toliko časa zmočijo nevihtice. Tam se nocoj spati ne bo dalo.

27. december 2025, sobota

Lelu, Kosrae, Mikronezija

Razmere so se spremenile že takoj po zaključku včerajšnje redakcije. Vremenska napoved je držala. Dežja, razen nekaj kapljic, ponoči ni bilo, veter je bil konstantno 17-18 vozlov, smer okoli deset stopinj od zadaj. Z enim jadrom sva napredovala s šestimi vozli. In spala. To je najpomembneje. Ob osmih zjutraj sva vplula skozi reef, z uradniki sva zmenjena ob devetih pri gospodu Smithu doma.

Ampak. Samo polovica udeležencev kliranja je takrat pri Smithu. Midva. Najin gostitelj jih sicer kliče po telefonu, pa jih ne priklič. Sobota na sredini kolektivnega dopusta je, uradi so vsi po vrsti zaklenjeni. Pa naju nabaše v avto in odpelje do imigracionista Teroe domov. Če ne gre Mohamed na goro, potem... Ampak, gospod Teroa mirno odgovori, da ve, da sva prišla in da bo prišel on do naju k Smithu domov. Najprej pa gre v drugo luklo klirat ribiče.

Pa se lepo odpeljemo nazaj, spotoma ustavimo v FSM Telekomu in kupimo SIM kartico. Mlada punca da iz rok svoj telefon, ki ga med službo udarno uporablja za četanje s prijatelji. In potem nama to takoj uredi. Vse zna. Zaplete se pa, ko je potrebno plačati. Keš-or-kard. S kartico, seveda, ji razložim in v roke porinem moj telefon. Pa ne ve kaj bi z njim. Jaz, starec penzionist potem učim mlado punco, uslužbenko Telekoma, rojeno s telefonom namesto cuclja, kako se plača z Google Pay. Kako se ji je obraz razširil v nasmeh, ko je takoj, ko je prislonila telefon k POS terminalu, telefon zacingljal in pokazal veliko zeleno kljukico. Pa bo imela kaj napisati prijateljicam. Voila!

Imigracionist Teroa pride s kolegom. Damo si roke in se predstavimo. Kolega se predstavi: Anton. Jaz odgovorim: Anton. Ne, Anton sem jaz, poskuša razjasniti situacijo. Jaz tudi, razjasnjujem jaz. In tako smo postali prijatelji.

Ko končamo, naju zapeljeta do oštarije na kosilo. Ampak. Ob sobotah imajo zaprto. Pa greva v naslednjo. Zgodba se ponovi. V tretji je enako. V državi menda obstaja še ena, je pa ta predaleč za peš. Nekdo sicer ustavi avto in se ponudi, da naju zapelje, samo midva morava potem priti tudi nazaj. In sploh ni garancije, da tudi ta ni zaprta ob sobotah.

Prestaviva se v liquor store in kar na vrtu pod palmo ob morju spijsva prepotrebno mrzlo pivo. Do tja naju je zapeljal mladenič, pribit kot mina. Nisva pa ugotovila ali od alkohola ali od betelovih oreščkov. Pomembno je bilo, da se je vsakič, ko je kdo pripeljal nasproti, spomnil, da se pri njih vozi po desni strani. Sprehod do zelo dobro založene trgovine je bil potem precej lažji. Spotoma naju je posvojil kužek mladiček in naju določil za vodjo njegovega tropa. Žal to ne bo šlo, kolega.

Ker projekt gostilna ni uspel, zaženeva plan B, žar. Ta uspe. V marketu na odročnem otoku sredi oceana v srcu ameriške (ne)kulinarike sva kupila čevapčiče. Čisto prave čevapčiče, le da so bili pakirani 2 x 8 in ne 2 x 10, kot pri nas. Razumljivo, oni podajajo težo v funtih (okoli 0,45 kg). Čevapi z okusom po kečapu, sicer, a vseeno je to nekaj, česar nisem pričakoval niti v sanjah. Cene uvožene hrane so navite, za eno vrečko nič posebnega, sva plačala skoraj sto zelenih šuškvancev. V sosednji, lokalni, trgovini sva dobila živo rakovico za štiri dolarčke.

prva stvar, ki jo zagledaš, ko vpluješ v zaliv, je cerkev, velika

telekomova stavba je še vedno ista kot pred 11 leti

immigration-navkljub vsem že vnaprej poslanim dokumentom in obrazcev, je treba spet izpolniti obrazec; k sreči samo eden; pa sploh nismo potrebovali fotokopij potnih listov, sedaj vsi kar fotografirajo (tu le te sem že predhodno pošiljala po emailu)

v ribiški lučici je en star zanemarjen katamaran z imenom Vesna-registrirana bila v Franciji...hm...vozi jo pa sedaj domačin, če ...

ko sva peš na soncu obredla vse možne oštarije, žejna, lačna, zaideva v prvo možno trgovino z alkoholom (tukaj v normalnih trgovinah ne prodajajo alkohola) ...in pravi prodajalka, da naj greva v miru spiti pivo kar pod palmino senco

medtem, ko smo se vozili do immigrationove hiše, sem ob poti videla veliko zapuščenih vozil, ki jih narava počasi skriva

ogromna osnovna šola, samo narejene je samo pol ali pa je pol že razpadla?

ceste so izredno slabe, Smith je vozil tako počasi, ker je bilo polno lukenj; menda so cesto nazadnje urejali pred 10 leti

v kakšnem jarku še vedno razpada kakšen tank iz II. sv. vojne

polno škatlo rakovic je imela v trgovini, 0,45kg po 4USD

...eden je pristal na mojem krožniku; ne reče se kar tako: si rdeč kot kuhan rak

zmrznjeni v trgovini so še nekako zgledali, a amiji nimajo pojma kaj so pravi čevapi...ogaben okus, tudi, če daš veliko čilija na njih, so še vedno zanič

28. december 2025, nedelja

Lelu, Kosrae, Mikronezija

Blatni zaliv je prečudovit. V nedeljo še posebej. Sidrana sva pred cerkvijo. Do ljudi prijazno cerkvijo. Ne razbijajo z macolo po plinski jeklenki vsakih nekaj minut, ampak samo enkrat, ob desetih dopoldan. Potem cel dan poslušava petje z nekaj prekinitvami za govornika in eno pavzo za kosilo. Pojejo lepo, večglasno. Prijetno jih je poslušati za zvočno kuliso k lastnemu početju. Končno imava korist od cerkve. Ker sva brez posluha, se maše ne udeleživa. Razumljivo.

Udeleživa se pa bivanja v tem prečudovitem blatnem zalivu. Danes je na sporedu popravilo malega sprednjega okna, kjer je držalo razpadlo med zadnjo plovbo. Takrat sem okno samo začasno zalepil, bila sva na dvometrskem valu. Sedaj ga je potrebno popraviti. Novega držala tukaj ne moreva dobiti. Itak je pa prilepljen na okno in takega lepila tudi ni. Morda bi lahko naročila novo okno preko spleta z dostavo nekje v marcu naslednje leto. Do takrat bi pa voda tekla v prednjo kabino. Nekako to ni prava rešitev.

Tuhtava in tuhtava ter stuhtava. Pri roki imava nekaj koščkov lesa, vijake in vrtalnik. In olfa nož za obdelovanje lesa. Cel dan šniclam košček lesa, da bo sedel v držalo okna. Delam v kokpitu. Vsake toliko prileti (močna) nevihta in vse je potrebno pospraviti ter čez pol ure nadaljevati. Sliši se enostavno, sem pa vse skupaj delal dvakrat, ker sem prvič zamočil. Tudi s power tape zaselotejpano okno je bilo potrebno očistiti ostankov lepila. Super-truper lepilni trak je UV del sončnega spektra v samo nekaj dneh spremenil v scefano folijo. Čistiva z razredčilom za fidžijsko barvo. Nič posebnega ni to delo, je pa dodatna neplanirana urica. Kakorkoli, velja znano pravilo: planiran čas pomnoži z dva in vzemi naslednjo večjo enoto. Planiral sem pol ure.

ne deluje aktiven motel

danes je nedelja in danes so maše: zjutraj, opoldne in zvečer; nedelja je samo za cerkev in nič drugega, tako pač je v teh koncih

Kosrae ima toliko dežja, ker se nahaja v tropih, na katere vplivata medtropska konvergenčna cona (ITCZ) in tropski vremenski sistemi, kar vodi do stalnega toplega, vlažnega zraka, ki se dviga, kondenzira in skozi vse leto tvori pogoste nevihte

na drevesu zraven Smithove hiše, cela jata gradi gnezda

vsak po svoje se trudi vzgojiti nekaj svoje zelenjave

koliba, ki komaj stoji, prodaja kar hočeš, med drugim tudi starlink

vulkanski otok, ogromno dežja, vroče in raste kar hočeš, le tista naša zelenjava ali sadje ne

in takole je po celem otoku, odlagajo kamor jim pade pokvarjene stroje itd

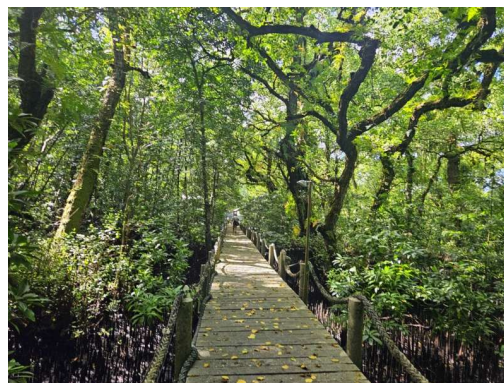
modra luknja, tukaj naj bi se hodilo plavati, so naredili celo stopnice, pa nisem še nikoli nikogar videla

notranjost telekoma taka kot je bila, ni videti kakšnih sprememb

kadar posije sonce je vse drugače

med mangrovi speljana pot do oštarije Treelodgezaprta...

29. december 2025, ponedelj

Lelu, Kosrae, Mikronezija

Dežuje. No, večino časa ne dežuje, ko pa se ulije, se ulije zares. V eni izmed pavz oddingirava v pralnico. Gužva je, takoj nama je jasno, da bo to celodnevni projekt. Pa še sušilec ne dela. Preko dneva ga nekako popravijo, pa se spet pokvari. Pozno popoldne šele je žehta končana.

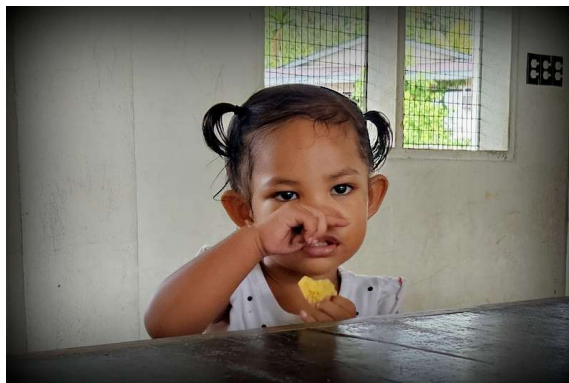
Jaz sem šel dopoldan v šoping v ACE. Saj ne vem zakaj? Predvsem zato, da ubijem čas, ko čakam, da loundromat konča svoje delo. Pa me preseneti portovec. Poišče me v trgovini in zmeniva se, da mi pošlje papirje po mailu. Potem pride v pralnico še karanteneec in tudi z njim naredimo na hitro in bolj po domače. Le carinika ni. Ob štirih popoldan se primaja. In loundromat tudi ne kaže veselja, da bo kmalu oprano. Šele ob petih popoldne se vrnem po Vesno in oprane, a ne posušene, cote.

Uradniki so dva tedna na kolektivnem dopustu in papirje naredijo kot uslugo. Saj, oni niso nič krivi. Država je tista, ki ne bi smela biti zaprta dva tedna. Na državnem nivoju bi morali poskrbeti za to, da imajo nadomestne ljudi za take primere. Je pa to težko, če nimaš velikega brata, ki ti financira birokracijo. Otok, ki je praktično cela država, ima le šest tisoč prebivalcev in si ne more privoščiti podvojenih kadrov.

Kakorkoli, klirana sva. Še en tak zalogaj usklajevanj pa naju verjetno čaka tudi pri odhodu.

danes dan za pranje;groza samo 3 pralni stroji in en sušilec, notri pet žensk z ogromnimi košarami perila; no, za nameček sušilec navkljub 3x popravilu v istem dnevu, ni delal...katastrofa...

serviserjeva dvoletna hči

drevesa sredi morja, zelena, ko je oseka so na pesku

veliko trgovinic, kjer imajo vsakega nekaj

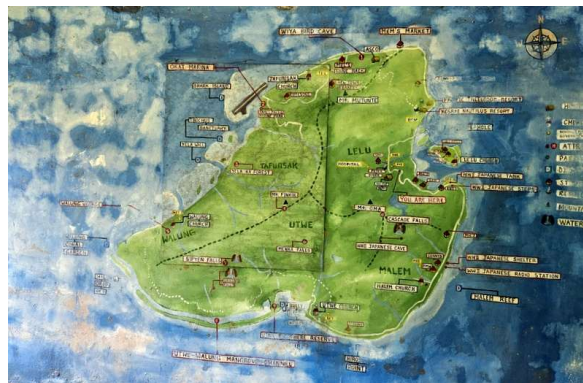
na letališču

most, ki povezuje otok z umetnim otokom kjer je letališče so donirali Kitajci

kaj vse raste na drevesih ...

turistični urad na Kosrae je zaprt, no, saj kaj drugega tudi nisva pričakovala

30. december 2025, torek

Lelu, Kosrae, Mikronezija

Plan A: danes bova vzela rentiča in se zapeljala malo naokoli. Kaj dosti več, kot malo, se itak ne da. Več ali manj je na otoku ena sama cesta. Pa naju presenetijo imigracionisti, neke papirje imajo za naju, čakajo naju pri Smithu. Vendar. Ko hočeva stopiti v dingija se ulije. Pošteno ulije. In traja tudi neobičajno dolgo. Ko končno le prideva (mokra) do Smitha, nama dajo papirje. Papirji so račun. Plačava naj ga v državnem uradu. Ah, ja... Usedeva se torej v rentiča in najprej odpeljeva plačati. Ampak. Oni ne delajo, kolektivni dopust imajo do srede naslednjega tedna. Kako in kdaj bova to poravnala, ostaja za sedaj še skrivnost.

Nadaljujeva okoli otoka. Pa se ne da. Južni del ni prevozen. Vrneva se po isti cesti in nadaljujeva do letališča/pristanišča. Tukaj je to vse skupaj. Vzletno pristajalna steza za letala je na umetno narejenem nasipu na koralnem obroču in za tem nasipom je zgrajena tudi luka. Logistični vozle za šest tisoč prebivalcev. Kdo je bil sponzor tega podviga, nama ni uspelo ugotoviti.

Potem se usedeva v (odprto) gostilno. Končno! Pod stropom imajo obešeno slovensko zastavico, nimajo pa elektrike. Če ni elektrike, jim ne dela WiFi. Naju to ni motilo, da le hrano pripravijo na plinu in da je pivo še vedno hladno. Bilo je tako in z elektriko je prišel tudi Starlink WiFi. Moram reči, da je bila hrana čisto spodobna, jaz sem jedel tuno, Vesna poke (surovo ribo v kokosovem mleku). K ribi paše japonsko pivo. K pici tudi paše pivo, ni važno kakšno. Eno pico sva na koncu posnekala in spet moram reči, da ni bila slaba. Seveda, glede na lokacijo, kjer sva. Daleč, daleč je to od južne Italije. Približno tako dobra (ali zanič) je bila, kot je tipična slovenska pica.

najin avto piše in govori samo v japonščini...kar nekaj časa smo študirali kaj vsake toliko časa komentira in napiše: vozi z obema rokama!

brez lučk pa ne gre...cel otok je okrancljan s temi lučkami

pol cest je z luknjami in je obup voziti

tudi tukaj vidiš večkrat grobove ob hiši

Na Kosraeju je krščanstvo dominantna vera, pri čemer so močne protestantske cerkve, zlasti kongregacionalistične, ki igrajo pomembno vlogo v družbi; nedelje so strogo verski dan počitka, s poudarkom na cerkvenem petju in dejavnostih

a le kaj dela mošeja tukaj?

na drugi strani zaliva pelje cesta le do te zelene hiše, potem ni več ceste

pogled iz marine na drugem koncu otoka; vse te mini marine so premalo globoke za našo Malo oz zelo na meji

pogled na glavni port

oštarija v hotelu Island Hopper ima obešene zastave celega sveta...no, tudi naša ni manjkala

naša Mala in ameriška barka na drugem koncu zaliva

zanimivo, da jih nič ne moti, če imajo na dvoriščih razvaline starih avtomobilov

31. december 2025, sreda

Lelu, Kosrae, Mikronezija

Danes je zadnji letošnji dan. Silvestrovala bova tukaj. Kolikor pač bova. Javnega silvestrovanja ne poznajo, ognjemeti so prepovedani z zakonom, gostiln skoraj ni, na prostem je deževno. In kjer ni deževno, je na silvestrovo vseeno mokro. Podobno, kot Tajci praznujejo njihovo novo leto, tukaj praznujejo mednarodno novo leto. Obmetavajo se z baloni, napolnjeni z vodo. Temu se bova izognila in najdaljšo noč v letu preživela na mali. V najožjem družinskem krogu.

V petek bi šla pa naprej. Zato potrebujeva kliranje. In ker so vsi uradniki na dopustu, jutri je pa dodatno še praznik, greva v lov za papirji že danes. Danes dopoldan imava še avto. Ampak. Danes dopoldan dežuje. Močno dežuje. Z dingijem z barke do dingi pomola je slabih deset minut, kar je povsem dovolj, da sva do kože mokra (lahko bi rekel, da še malo skozi kožo). Zato čakava, da dež mine. Ampak, dež ne mine. Zamudiva rok za vračilo avta, ki ga potrebujeva še nekaj ur. Nimava kaj, prisilno sva najem podaljšala za en dan.

Pa je bilo vredno. Z vsemi uradniki sva zaključila, vse papirje sva dobila z datumom drugi januar drugo leto. Na kosilo zavijeva v isto birtijo, kot sva bila že včeraj. To ravno ni najina navada, ampak, včeraj je bilo dobro in v ostalih možnih oštarjih ni bilo dobro. Točneje, sploh niso bile odprte.

Avto morava vrniti z enako polnim tankom, kot sva ga dobila. Logično. In greva v šoping bencina. Prodajajo ga v trgovini s hrano, v galonskih plastenkah. Mislim, da je to edini kraj na svetu, kjer je to tako urejeno. Zanimiva izkušnja, ki nama je ostala v spominu še iz prejšnjega obiska otoka. Sva pa bila tako dobri stranki, da nama je na koncu lastnik trgovinice podaril en storž banan, blizu sto jih je v enem storžu. Le kdaj bova lahko vse to pojedla?

In še ena svetovna posebnost: na bankomatu se kartica vstavi v prečnem in ne vzdolžnem položaju in PIN koda se ne zaključi s tipko enter, ampak s tipko cash withdrawal. Jasno, da sem to spregledal in mi je mašina začela razlagati, da ne poznam pina. V drugem poskusu je bilo v redu. Drugič sem bral, kaj piše na zaslonu.

Celo popoldne je bilo vreme lepo, pred mrakom pa visi v zraku nevihta (ki malo kasneje tudi nastopi z vso svojo tropsko mokroto), zato raje avto vrneva kar danes. Itak je jutri dopoldan vse zaprto.

Večer mine v komuniciranju s prijatelji in pričakovanju, kaj bo prineslo novo leto. Ena prvih bova, ki bova to izvedela. Za en časovni pas sva se sicer premaknila, a sva še vedno na UTC+11, kar je precej pred Slovenijo.

najprej z avtom na letališče loviti uradnike

banan nama je zmanjkalo, pa se ustaviva, da kupiva eno vrstico, kar sva tudi storila, potem nama je pa lastnik podaril še cel storž ...ajoj ...lepa gesta, ampak kar je preveč je preveč

v trgovinici dobiš predvsem konzervirano hrano; zelenjave domače ne, ker jo imajo za sebe; v supermarketu pa samo uvožena zelenjava, po možnosti že vmes zmrznjena in hitro zgnije

gorivo najprej iz soda natočijo v galonske plastenke, potem pa naprej ali v kanistre ali

...ali z lijakom v avto; na večji črpalki je bilo zaposlenih vsaj pet ljudi, ki so nosili te plastenke gor in dol ...in tako je bilo tudi pred 11 leti=zanimivo, nobenega napredka na tem področju?

zanimiva drevesa

pa se spraviva do razgledne točke;pot nama prekriža kozel

malo kasneje pa priteče majhen kozliček,ves časa se nama je motal med nogami in nama sledil do razgledne točke, jokal kot dojenček ves čas

menda je te koze država uvozila...da prihrani domačinom košnjo, ki jo izvajajo skoraj vsak dan ?

vse zaraščeno,tako, da nisva mogla iti do razgledne točke

ker sva se popoldne v oštariji preveč najedla, sva se odločila, da bova imela kar banane za silvestersko večerjo (3kg zrelih banan imam v košari);ta storž pa je podarjen

no, pa nekako ne zgleda, da zraven vina jem banane; pa narežem malo avstralske fete s kalamata olivami in avstralskih mehkim apricot sirom SREČNO 2026